

2021-22 навчальний рік

МІ

ГІМНАЗІЯ 315

«Навчальний заклад живе, допоки зберігаються його традиції»

Такі слова сказав директор гімназії №315 Олександр Олексійович Бірюк, розповідаючи про особливості роботи школи у 2021-2022 навчальному році. Він також висловив сподівання, що так чи інакше, але у вересні учні повернуться до навчання

– Якими були особливості роботи гімназії в навчальному році 2021-2022?

– Перш за все, ми продовжували працювати в умовах пандемії. Починали навчальний рік частково дистанційно, а закінчували 2021 рік в очному режимі. Кілька перших тижнів у 2022 році теж навчалися дистанційно, потім місяць працювали як зазвичай, а потім розпочалася війна.

Загалом відзначу, що цей рік був надзвичайно складним. Але якщо перше півріччя було пов'язане з пандемією, то друге – вже з війною з РФ.

– Але до 24 лютого в школі відбувалися якісь події?

– На мою думку, навчальний заклад живе, допоки зберігаються його традиції. Тому ми доклали багато зусиль, щоб відбулися наші традиційні заходи. Наприклад, ми провели конкурси «Діалог держав: партнерство в освіті», «Міс і містер гімназії» та ін. Намагалися, щоб усі свята, які ми традиційно відзначали, відбувалися у звичному для дітей режимі. Щоб учні відчували, що вони знаходяться в колективі. Справа ж не тільки в навчанні, а й у спілкуванні, формуванні активної життєвої позиції.

– Із початком війни багато учнів роз'їхалося по різних країнах Європи і навчаються в нових системах освіти. На вашу думку, наскільки той досвід, який вони отримують за кордоном, може бути адаптований до наших реалій?

– Я не знаю, наскільки ті системи корисні для нас. Але знаю, що наша система освіти дуже корисна для них, бо наші діти в тамтешніх школах виявилися більш підготовленими. Ми маємо блискавичні відгуки з приводу того, що наші діти неперевершені. Тобто, система освіти в Україні, я вважаю, більш ефективна, ніж у багатьох інших європейських країнах. Навіть ті діти, які тут навчалися не дуже добре, там виявляються найкращими.

Ситуація зараз не зовсім передбачувана, бо ми до кінця серпня точно не зможемо дізнатися, скільки дітей фізично повернуться в Україну і будуть готові вчитися безпосередньо в нашій школі. Поки що ми плануємо навчання в очному режимі для дітей, які зможуть на випадок небезпечної ситуації евакуюватися в укриття під школою. Попередньо думаємо про навчання у дві зміни. Але все

одно говорити сьогодні про щось конкретне було б неправильно, адже все диктуватиме ситуація, яка складеться наприкінці серпня і на фронті, і безпосередньо в Києві. Тільки тоді ми зможемо вирішувати, в якому режимі ми будемо продовжувати навчання.

– Багато країн зараз пропонують навчання нашим учням на безоплатній основі у закладах вищої освіти (ЗВО). Зараз уже щось робиться для цього в нашій країні?

– Знаю, що дехто із наших випускників на безоплатній основі вже вступили до ВНЗ Німеччини та Франції. Слід сказати, що в такій ситуації дуже доречним виявилось вивчення нашими дітьми, окрім англійської, другої іноземної мови, зокрема німецької або французької. Ці знання вони змогли використати в нинішній ситуації.

За останній місяць я видав близько двадцяти різних характеристик, виписок оцінок наших випускників для їхнього вступу до європейських університетів на безоплатній основі. Але не кожен ВНЗ вимагає якісь виписки чи характеристики, іноді достатньо нашого українського атестату. Тому загальну кількість наших дітей, які будуть навчатися за кордоном, зараз не можу назвати. Можливо, на початку вересня у нас з'явиться більш точна інформація.

– Деякі київські школи постраждали від російської агресії. Наскільки ймовірно, що вони будуть відновлені до 1 вересня і чи не буде масового переходу, наприклад, до 315 гімназій?

– Я вважаю, що ці школи все-таки будуть відновлені. Наприклад, у нашому районі постраждала гімназія №323, але зараз докладаються всі зусилля, щоб усунути наслідки пошкоджень.

Щодо кількості дітей у школі, то зараз ситуація дуже абстрактна. Окрім всього іншого, ми не знаємо, яка кількість переселенців прийде до нас. Якщо переселенець буде зареєстрований у мікрорайоні, який закріплений за нашою гімназією, то ми зобов'язані прийняти таку дитину на навчання.

– Яка орієнтовна кількість дітей буде в перших класах?

– Чотири класи по 40 дітей у кожному. Думаю, що будемо приймати і більше, можливо, до 45. Але ми розуміємо, що близько третини дітей не зможуть відвідувати гімназію, а будуть навчатися дистанційно. Тому говорити про класи по 45 дітей було б неправильно. На кінець року, наприклад, близько 40% дітей були поза межами України, хоча залишалися учнями нашої гімназії.

– На вашу думку, наскільки ймовірно, що з 1 вересня почнеться очне навчання в школах?

– Я б сказав так: дай, Боже, сили нашим військовим, щоб вони змогли відкинути цю російську навалу якнайдалі. Я вважаю, що всі рішення, які ми будемо приймати в серпні, залежать від того, як розвиватиметься ситуація на фронті.

Та все ж я схильний думати, що в будь-якому випадку ми розпочнемо навчальний рік. Можливо, це буде змішаний режим, очно-дистанційний.

Якщо говорити про наші укриття, то вони здатні вмістити близько 850 осіб, а це приблизно половина школи. Тож як ми будемо працювати, буде вирішуватися вже наприкінці серпня залежно від ситуації на той час.

Григорій Маленко: «Наша мета – зробити Дарницький район хедлайнером якісних змін у Києві»

ІТ-підприємець та політик Григорій Маленко народився в Києві і з 1997 року живе на Позняках. Він сам – тато двох синів, тому добре розуміє потреби молодих родин. Ще до виборів у місцеве самоврядування Маленко визначився з пріоритетами: екологія, розвиток ІТ та освіта. Місцевою політикою зацікавився з 2015 року, почав із районного рівня.

«Що стосується освіти, то я прихильник автономії шкіл. Наразі тільки в Деснянському районі школи є автономними, тобто директор сам працює зі своєю школою, бюджетом і сам знає, що треба купувати. Важливі також антибулінгові програми у школах. На жаль, зараз це працює на рівні особистих ініціатив і маленьких проєктів. Такі програми потрібні, аби батьки точно знали, що ніхто не ламає психіку їхньої дитини. Окрема тема – перевантаженість існуючих шкіл. По десять класів на паралелі та по 40 учнів у класі – це не нормально. Місто критично потребує розвитку освітньої інфраструктури», – пояснює свої освітні ідеї Григорій.

Щодо екології – це впровадження систем моніторингу якості повітря. На жаль, тут у нас також лише проєкти ентузіастів, але місто має про це піклуватися. Київ має дихати, тому зелені зони і дерева – це обов'язковий пункт у цій програмі, в тому числі і для Позняків.

Григорій Маленко є одним із ініціаторів створення парку «Срібний Кіл» на Позняках. Він просуває цю ідею ще з 2016 року як активний мешканець району. Про цей проєкт він розповідає: «Уже кілька років мрію, щоб у нашому районі було створено сучасний парк відпочинку «Срібний Кіл». Це бажання було однією з основних причин, чому я вирішив піти в місцеве самоврядування та став депутатом Київради. Для мене це стратегічне завдання і я зроблю все можливе, щоб його вирішити за час каденції. Парк дасть можливість тисячам мешканців займатися спортом, культурно і безпечно відпочивати на березі озера». У 2017 році Київська міська рада ухвалила рішення про створення парку «Срібний Кіл», але до минулого року нічого не рухалося. На щастя, знайшлися союзники та однодумці, які доєдналися вже до депутата Маленка, і створили ГО «Парк Срібний

Кіл». Завдяки командній роботі у 2021 році в бюджеті міста були закладені кошти на проєктування майбутнього парку.

«На такі суспільно важливі проєкти ніколи не приходять приватні інвестори. Тому задача номер один – передбачити в бюджеті Києва на 2022 рік гроші на першу чергу будівництва. Ми прагнемо, аби парк був повністю готовий до кінця 2024 року. Він має бути максимально комфортним, простим і функціональним», – пояснює Григорій.

Наступний важливий пункт у діяльності Маленка – пілотний проєкт щодо безбар'єрності, який стартував із Дарницького району. Кілька місяців тому до депутата звернувся громадський активіст, мешканець Дарницького району Олександр Стадниченко. Саша багато років пересувається на візку і бореться за справді зручні пандуси та з'їзди для маломобільних груп населення. Разом із Григорієм вони провели дослідження і з'ясували, що більшість адміністративних будівель в Дарницькому районі, як от суд, адміністрація, ЦНАП, – недоступні для людей з інвалідністю та маломобільних груп населення. Ситуація зі з'їздами та переходами ще гірша: у деяких місцях висота бордюрного каменю сягає 5 см. Разом чоловіки підготували низку звернень з переліком проблемних місць у Дарницькому районі. Уже є перші результати – почалися роботи зі зниження бортового каменю тротуарів та пішохідних доріжок району.

«Дуже прошу дарничан долучитись до якісних змін у нашому місті. Для цього необхідно зробити фото, вказати адресу об'єктів у Дарницькому районі, які потрібно включити до списку безбар'єрності, та надіслати мені», – каже Григорій.

Кілька місяців тому Григорій Маленко ініціював пропозицію про мораторій на житлову забудову до ухвалення нового Генерального плану. «Спортивна інфраструктура, парки, сквери – без питань, реконструкція інженерних споруд – лише вітається, а от із новими ЖК треба почекати», – пояснює Г. Маленко.

Так само він переконаний, що школи та дитячі садки мають стати пріоритетом при будівництві нових кварталів у Києві. Це особливо болюче питання для Дарницького району. Тут не вистачає дитячих садків, шкіл, парків, цивілізованих паркувальних майданчиків та ефективного громадського транспорту. Водночас Позняки активно забудовують новими житловими будинками, що веде до стрімкого збільшення населення. Але жити в районі все більш некомфортно, бо життя не обмежується порогом твоєї квартири.

«Тому я вже подав до КМР проєкт-рішення, який визначає порядок реалізації детальних планів територій. Основна ідея – інфраструктурні об'єкти мають будуватися одночасно з житловими будинками, і це має стати константою для всіх забудовників», – розповідає Григорій.

Григорій Маленко переконаний, що найкращі результати можна здобути в команді однодумців. У Дарницькому районі є чимало небайдужих до того, яким буде їхнє місто і їхній мікрорайон уже завтра. Усе це надихає на нові справи, бо Київ – наш спільний дім.

Маленькі гімназисти

Теплий вересень 2021 року привів до школи галасливу громаду 1-А класу. 38 дітей та їхніх родин заповнили кабінет своїми прагненнями, надіями, сподіваннями і жагою до знань.

Маленькі пальчики почали старанно виводити перші літери. А ось і перше прочитане слово «ма-ма», перші приклади і задачі, перші цифри в новеньких пахучих зошитах. А портфель – він такий красивий! Тільки трошки важкуватий. Але то нічого, бо ж треба прибігти додому й терміново показати всім, який чудовий восьминіг з'явився в альбомі!

Далі закрутилося колесо яскравих подій. Захоплююча екскурсія до «Міста професій» поставила перед вибором, яка ж професія краща? А подобаються всі. Веселий день іменинника показав, що з однокласниками дуже добре святкувати день народження. Під час цікавих патріотичних змагань у День козацтва ми помітили, що наші хлопчики дуже відповідальні, а дівчатка – вимогливі. А новорічні свята? Подарунки за подарунками. Смачно й весело. І нарешті – День народження гімназії. Як ми його чекали! Як готувалися! Вивчили всі віршики, усі пісні. Ось воно – щастя! Марія Адамівна сказала, що ми – гімназисти. Плечі розправилися. Тепер наше навчання

набуло нового сенсу. Ми стали повноправними членами шкільної родини. А головне – про це знали і мама, і тато, і бабуся з дідусем, і навіть друзі у дворі.

Та раптом – війна! Яке страшне слово... Що буде далі? Усі кудись біжать, ховаються. Чомусь третій день додому не приходять тато. І мама плаче та дивиться в небо.

А де ж Олена Борисівна? Умикаємо комп'ютер, а звідти лунає: «Добрий ранок, сонечка!» Сонечка? Як у класі? Ми будемо вчитися? І англійська мова буде? І французька? Навіть музика, фізкультура та плавання? А ось цікавинка від Маргарити Михайлівни.

Ура! Життя триває! Усе буде Україна!

*Олена Борисівна Андріяченко,
класовод 1-А класу*

Чорно-біла весна і кольорова Європа: переймаємо найкраще

Холодна чорно-біла весна 2022 року вдарилася війною по нашій країні, вкрала надії, сподівання на краще, принесла страх, біль, горе, розпач від втрат. Змусила людей шукати порятунку у підземних станціях метро, бомбосховищах. Багатьох мешканців відправила шукати мирного існування на захід країни, до Європи і навіть за океан.

Здавалося, що час зупинився, затримався десь у страшному сні. Мало хто з пересічних громадян сприймав таку реальність. Сподівалися, що день-два і все мине, скінчиться, усе буде, як раніше.

Із часом, коли страх відступив, вчилися сприймати події, як невідворотні. Прийшло відчуття, що треба жити, працювати, підтримуючи країну на тому фронті, що належить особисто кожній людині. Помалу стали виблискувати промінчики надії, прокидалося сподівання на мирне життя.

Добре, що довгі вимушені весняні канікули скінчилися і робота змусила вийти на онлайн-зв'язок із учнями, знову займатися звичною для вчителя справою (дякую коронавірусним карантинам: тепер розумію, що це була ще та «школа» для всіх з метою оволодіння онлайн-технологій).

Перші зустрічі в Zoom із дітьми відкрили наш учительський фронт, розпочалася боротьба за майбутнє покоління і наполеглива праця задля оволодіння знаннями в складних для України умовах.

Із кожним новим учнем, що зміг долучитися до навчання, поверталася відчуття потрібності, зміцнювалася віра в повернення вкраденого мирного та щасливого майбутнього.

Виявилося, що мої першачки, які лише півроку провчилися разом, уже сумують один за одним, за своїм класом на другому поверсі, за своєю гімназією, відчу-

ваючи себе частинкою учнівського колективу, який тільки-но почав формуватися.

Під час спілкування пригадували наше мирне шкільне життя, щиро вітали іменинників, передавали естафету читання й розв'язування виразів тим, із ким сиділи за партою, відвідували гуртки, спілкувалися і бавилися на перервах. Вчилися чемно «піднімати руку» в Zoom і терпляче чекали, коли можна буде відповісти.

Щоразу мене дивувало, наскільки та чорно-біла весна змусила подорослішати моїх першокласників, адже питання про війну, які вони ставили, і враження, якими ділилися, зовсім не здавалися дитячими.

Ми зустрічалися онлайн аж до кінця весни, яка вже не здавалася чорно-білою, із кожним уроком у наших серцях міцніла надія на перемогу, мир і на повернення до вже таких рідних стін нашої гімназії.

Частина учнів у цей час навчалася в інших країнах, куди її закинула та весна. Деякі частенько приєднувалися до наших уроків, розповідали, як проходить навчання в закордонних школах. А згодом і батьки почали ділитися своїми враженнями від іноземної освіти.

Ірина Вовкотруб (мама Гліба і Яна, учнів 4-В і 1-Б):

«Так сталося, що після вторгнення росії в Україну ми опинилися в Німеччині.

Система освіти побудована таким чином, що навчання до 4 класу включно відбувається через гру, програма досить легка. Із 5 класу йде розподіл дітей за рівнем знань і напрямками освіти. Шкільна форма тут не є неодмінною. Але обов'язковий предмет – релігія, де учнів розподіляють на класи, відповідно до їхніх релігійних переконань.

У Німеччині немає кулькових ручок, ручки для письма подібні до наших чорнильних, тільки гелеві, немає також зошитів у косу лінію. На території школи не можна фотографувати та знімати на камеру, щоб у кадр не потрапили інші учні. Це заборонено законом.

Місцева газета присвятила нашій родині статтю, а фотографію розмістили зі свята 1 вересня».

Катерина Ткаченко (мама Михайлика, учня 1-Б):

«Михайлик відвідував початкову школу в Іспанії, але за віком його зарахували до другого класу, адже навчання в Іспанії розпочинається з 3 років. Уже згуртований на цю пору дитячий колектив прийняв учня дуже тепло, з «обіймашками», підготували навіть спеціальний альбом із малюнками на честь новенького. Тепло і радо вітали Мишка не тільки учні школи, а й всі жителі містечка.

іла матеріал, а буде вона писати друкованими літерами або прописними, не має ніякого значення.

Лариса Власенко (мама Марійки, учениці 1-Б):

«Швейцарія. Кanton Юра. Село Мікорт (франкомовний кантон).

Ми потрапили до швейцарської молодшої школи у третій клас (починають ходити до школи в 4 роки). Освіта значно відрізняється від української. Весь навчальний процес проходить в ігровій формі. Домашнього завдання немає. До кожної дитини – індивідуальний підхід. Оскільки ми з іншої країни, без знання мови, вчитель приділяє більше уваги саме Марійці.

Що дивно для нас, у школі немає спрямованості на обов'язкове оволодіння знаннями, головне, зі слів учителя, щоб Мишко був «happy». А Мишко і був «happy» від такого неважкого навчання. Діти просили, щоб Михайлик читав їм українською, за допомогою презентації знайомив їх із порами року в Україні, тощо».

Оксана Іспірова (мама Єви і Нікіти, учнів 1-Б і 7-Б):

«Діти навчалися в Іспанії, у Валенсії. Тут ми раніше проживали, тому потрапили в ту ж школу, де колись навчався Нікіта. Його зарахували до 7 класу, що вважається першим курсом вищої школи, де діти обирають предмети, які найбільше подобаються. Єву зарахували до першого класу, але це на кшталт нашого дитячого садка, де вчать літери, цифри, проходять підготовку до школи.

Навчання в Україні набагато сильніше, більшість учнів в Іспанії працюють не на результат, а просто, щоб здобувати освіту. Тут несоромно залишитися на другий рік, якщо дитина не засвоїла матеріал. Учителі дуже гарно відносяться до учнів, забороняють батькам сварити дітей, якщо ті не хочуть вчити уроки».

Марина Коваль (мама Вікторії, учениці 1-Б):

«Увесь процес навчання в Іспанії ділиться на кілька етапів:

- дошкільна освіта (Educación Infantil);
- початкова школа (Educación Primaria);
- середня школа (Educación Secundaria Obligatoria);
- старша школа (Bachillerato);
- вища освіта (Educación superior).

Необов'язковими є тільки перша і дві останні сходи.

Ще одна особливість – склади класів в іспанських школах змінюють кожні 2 роки, щоб полегшити дітям входження до соціуму, допомогти їм знаходити нових друзів, не забуваючи при цьому цінувати старих. Ключовою фігурою освітнього процесу є директор школи. Як правило, він знає в обличчя кожного учня і його батьків. Директору школярі можуть розповісти про будь-які свої проблеми та отримати від нього підтримку.

Показово, що початкові школи не ставлять собі за мету навчити вихованців красиво писати – каліграфія тут – не обов'язкова вимога. Головне, щоб дитина засво-

Щодо предметів, то математика набагато слабша за нашу. Дуже багато часу учні проводять на вулиці, у лісі (поряд) за різних погодних умов, досліджують світ. Один-два рази на тиждень є якась екскурсія. Багато ліплять, малюють, роблять поробки, вирізають з дерева, шийють, знімають на камеру життя школи. Підручників та зошитів немає. Тільки роздруковки А4, які діти заповнюють.

Один учитель проводить всі уроки, навіть фізичне виховання».

Інна Пилипенко (мама Улянки, учениці 1-Б):

«Ми приїхали до Польщі 15 березня. Вирішили піти до місцевої школи. Перше, що кинулося в очі, дуже багато роверів (велосипедів), припаркованих біля школи. Шкільної форми немає, але на екзамени та свята всі учні одягають білий верх, чорний низ.

Наших дітей зустріли дуже тепло, усі намагалися допомогти з адаптацією.

Вразило те, що мобільні телефони під тотальною заборонаю, навіть на перервах. Звісно це вразило дітей, у першу чергу, а мені таке правило подобається.

Навчальний рік триває до кінця червня. Харчування хороше, але в їдальні продають хот-доги, чипси, цукерки.

Загалом, діти школою задоволені. Але всі ми мріємо про повернення, а головне – про Перемогу».

Наталя Тіпкіна (мама Олександри і Марійки, учениць 4-Д і 1-Б):

«Ми у Великій Британії. Із особливостей освіти: більша тривалість уроків (іноді по півтори години), на перерви відведено близько години; дітей обов'язково виводять кожного дня на прогулянку, навіть, коли йде дощ. Багато уваги приділяють праці, діти шують, малюють фарбами.

До речі, учні носять порожні рюкзаки: підручники, зошити, ручки лишаються в школі. Купувати приладдя не треба.

Усі діти носять шкільну форму, навіть на фізкультуру всі в однаковому, і ніхто не каже, що це пережиток радянського минулого і не дає дитині розвивати індивідуальність. Мені, як мамі, це дуже зручно. У школі заборонені мобільні телефони, їх зранку забирають, мобільний інтернет теж не працює на території школи».

Аліна Коровіна (мама Марата, учня 1-Б):

«У Єгипті є два типи шкіл: National (національні єгипетські) та International (інтернаціональні школи за британською та американською системами). Цікаво, що діти-єгиптяни за паспортом, у якій би школі вони не навчалися, обов'язково мають вивчати Коран, історію і культуру Єгипту і скласти екзамени з цих предметів. Іноземці звільнені від таких предметів. Таким чином, релігія досить сильно впливає на суспільство.

Ми навчаємося за британською системою, уроки англійської – це вивчення тільки лексики. Граматика не входить до програми початкової школи. Вважається, що так діти швидше звикають до англійської мови. Загалом, із першого класу вивчаються три мови: арабська, англійська та німецька або французька. Діти є мультимовними. Рівень же математики в Україні набагато вищий.

Школа для дітей починається з 5 років. Із 7-8 років діти разом із батьками дотримуються рамадану – місяця

обов'язкового для мусульман посту, що є одним із п'яти стовпів ісламу. У цей час заняття в школі починаються на годину пізніше. Зранку і до сьомої години вечора діти разом зі своїми батьками не вживають їжу та воду. Снідають лише ввечері, потім родина гуляє до третьої ночі, вечеряє і лягає спати. При цьому діти ведуть звичайний спосіб життя, навчаються в школах, сприймають такі труднощі нормально».

Олена Шевцова (мама Сандри, учениці 1-Б):

«В Ірландії діти йдуть до школи у віці 4-5 років.

Переваги – наявність форми, багато часу на вулиці, технічне оснащення (система Aladdin) тощо.

Недоліки – відсутність груп подовженого дня й обідів у школі (із собою діти беруть бутерброди).

Різниця програм – система навчання в Україні за віковою характеристикою академічно сильніша – рівень математики, наявність предмету «Досліджую світ» (в Ірландії – «Релігія»), іноземні мови в українській системі, і, як результат, наші дітки більш організовані та свідомі.

Особливості для дітей з України – навчання англійською. Вчителі знають лише англійську, отже, навіть щодо опанування цієї мови перед дітьми стоять виклики, якщо батьки не знають мови».

Багато досвіду здобудуть наші учні, навчаючись за кордоном. Багато чого можна перейняти й нам від європейського навчання. Насамперед, усіх вражають доброзичливі стосунки, що формуються між учителем та учнями, між самими учнями в класах. Подобається продумана система відпочинку на перервах, після уроків, полегшена програма навчання для початкової школи, невелика наповнюваність класів, що дає змогу вчителю приділити більше уваги кожній дитині. Узагалі, складається таке враження, що кожна європейська школа – це окрема мінідержава зі своїми традиціями, законами, принципами, але повсюди саме дитина та її психологічний комфорт є в центрі навчання.

Та зазначу, що Нова українська школа стає на ті ж самі рейки навчання, що й у Європі. Повага до особистості, доброзичливість і позитивне ставлення, довіра у стосунках, принципи соціального партнерства – це не тільки про європейські школи, а вже й про школи України. Залишається тільки продумати, як, дотримуючись основних європейських принципів освіти, ще й не втратити свою родзинку – формування міцних знань, умінь та навичок в учнів. Адже саме високий рівень підготовки наших учнів зазначають не тільки їхні батьки, а й закордонні вчителі.

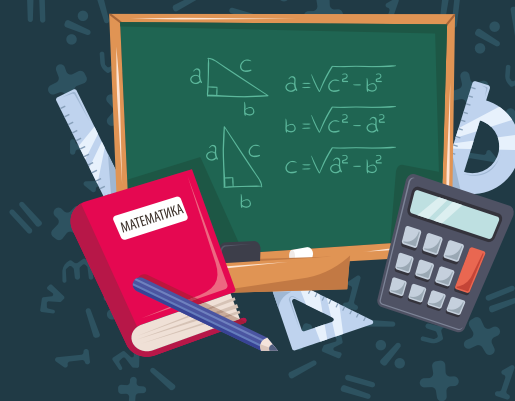
Знаю, в яких би країнах наші дітлахи не навчалися, всі мріють якомога швидше повернутися в Україну, продовжити навчання в стінах рідної гімназії, гідно нести прапор нескореної нації. І всі ми разом мріємо про мир!

*Лариса Володимирівна Саченко,
класовод 1-Б класу*

Підготовка майбутніх педагогів

Гімназія №315 – це наш спільний дім, яким ми дуже пишаємося. Високий рейтинг нашого навчального закладу дозволяє нам надавати допомогу в підготовці майбутніх учителів педагогічним університетам нашої країни.

Наша школа стає тимчасовим прихистком для майбутніх педагогів – студентів педагогічних вишів на період проходження педагогічної практики. Буває, що після вдалої практики, студенти повертаються до нас, щоб працювати вчителями в нашій гімназії, і це говорить про тепло і комфорт, який ми їм даруємо.

Педагогічна практика сприяє адаптації студента до майбутньої професійної діяльності, озброює його початковим досвідом роботи вчителя. Під час проходження практики студент має можливість безпосередньо спостерігати роботу досвідчених вчителів нашої гімназії – майстрів своєї справи, адже їх досвід роботи має неоціненне значення для формування особистості майбутнього педагога.

Кожному студенту за час навчання належить відпрацювати різні види практик.

Практика майбутніх учителів буває пасивна та активна.

Пасивна: студенти відвідують уроки, допомагають учителям у складанні календарних планів, планів-конспектів уроків, у перевірці зошитів тощо. Під час пасивної практики студенти самостійно уроки не проводять.

Активна: спочатку студент відвідує уроки у визначеному класі, а потім проводить певну кількість уроків (скільки передбачено вузівським навчальним планом) для тих же діточок. Після цього вчитель, відповідальний за проходження практики, ставить оцінки за проведені

уроки та допомагає студенту знайти недоліки і визначити шляхи вдосконалення.

Мета активної практики – ознайомлення із системою навчально-виховної, позакласної та позашкільної роботи класних керівників, учителя з фахової дисципліни та школи загалом; формування вміння конструювати та організовувати окремі елементи процесу навчання з фахового предмету, вивчати досвід навчально-виховної, позакласної роботи вчителів-предметників та класних керівників у колективах учнів закріплених класів.

Крім проведення уроків, студенти беруть участь у роботі класного керівника класу і проводять один позакласний захід із предмету.

У 2021-2022 навчальному році студенти-математики проводили математичний брейн-ринг для учнів 5-А, 5-Б, 5-В і 5-Г класів. Діти були щасливі та задоволені. І команди, і групи підтримки працювали дуже активно. І хоча перше місце було одне, ображених не було, бо смаколики отримали всі, навіть уболівальники.

По завершенні практики студенти отримують відгук-характеристику.

Усі вчителі, які працюють зі студентами в нашій школі, дуже пишаються тим, що вони причетні до такої важливої справи та можуть долучитися до підготовки майбутніх учителів, надавати допомогу вищим навчальним закладам України у вихованні та професійній підготовці студентів педагогічних вузів. Так тримати!

*Ірина Олександрівна Чорна,
учитель математики*

Поширюючи принципи і цінності ЮНЕСКО

У рамках святкування 75-річчя діяльності ЮНЕСКО Національна комісія України у справах ЮНЕСКО оголосила серед учнів Асоційованих шкіл ЮНЕСКО Всеукраїнський творчий конкурс «Здорова планета, здорова людина – спільна відповідальність, спільні зусилля: мій образ майбутнього».

Метою конкурсу стало поширення принципів і цінностей ЮНЕСКО серед дітей та юнацтва, інформування учасників про Цілі сталого розвитку до 2030 року та виховання відповідального ставлення учасників до навколишнього середовища, один одного і своєї батьківщини.

Конкурс проводився відповідно до Положення про «Творчий конкурс» серед учнів 8-11 класів Асоційованих шкіл ЮНЕСКО в Україні. Переможці визначалися у трьох номінаціях: аматорський фільм, творче есе, малюнок. Перші етапи конкурсу тривали впродовж 11 жовтня-25 листопада 2021 року.

Передбачається, що переможець у кожній із трьох номінацій буде нагороджений почесним призом Оргкомітету – поїздкою до міста Париж (Франція) з метою відвідування штаб-квартири ЮНЕСКО та ознайомлення з роботою Посольства та Постійного представництва України при ЮНЕСКО.

Крім того, призери, які посядуть 2 та 3 місця в кожній із конкурсних номінацій будуть нагороджені пам'ятними призами міністерств і відомств України – організаторів і координаторів конкурсу. 20 грудня 2021 року підбито підсумки.

На конкурс надійшли роботи з 42 Асоційованих шкіл ЮНЕСКО з різних куточків України. Всього було представлено 22 відеофільми, 36 есе і 30 малюнків. Урочисте нагородження переможців та призерів Конкурсу відбулося наприкінці січня 2022 року.

Після церемонії під егідою Національної комісії України у справах ЮНЕСКО буде проведено виставку всіх кон-

курсних робіт.

Організатори Конкурсу висловлюють подяку всім авторам робіт та педагогічним колективам Асоційованих шкіл ЮНЕСКО за активну участь у конкурсі та за проявлені творчі таланти!

Учні гімназії взяли активну участь у цьому конкурсі, представивши чимало креативних робіт. Серед малюнків хочеться особливо відзначити роботи

Софії Бугасової (9-Г клас), Зоряни Потьомкіної (10-А клас) та Владислави Лещенко (9-А клас). Дівчата зобразили картину майбутнього хоч і не зовсім веселковою, проте з надією на краще.

На адресу Оргкомітету також було відправлено мініфільм, створений творчою групою активістів 9-В класу, у складі якої Ілля Верба, Владислав Дерев'яга і Давид Годний. Хлопці самотужки зняли відеоматеріал і змонтували промові-деокліп про важливість сортування сміття та дбайливе ставлення до навколишнього середовища.

Перемогу в номінації «Творче есе» на I (шкільному) етапі здобула учениця 10-В класу Вероніка Зибелева зі своїм надзвичайно проникливим, символічним твором про майбутнє, що уявляється дівчині в образі янгола.

І хоча імена наших учнів не з'явилися у списку переможців конкурсу, ми щиро пишаємося всіма, хто відгукнувся! Ви – гордість гімназії №315!

Із дозволу авторів нижче (стор. 21) представляємо вибірку з конкурсних робіт наших обдарованих вихованців.

*Юлія Миколаївна Мазур,
учитель англійської мови*

Один день і три найвагоміших для українців свята

Здавна покровителькою українського народу вважалася Богородиця. 14 жовтня християни східного обряду відзначають свято Покрови Пресвятої Богородиці. Під опіку Богородиці та під її Покров віддавали себе шляхетні українські лицарі, козаки, воїни УПА, а тепер – і захисники сучасної України.

Отож, 14 жовтня Україна святкує одразу три свята – свято Покрови Пресвятої Богородиці, День українського козацтва та День захисника і захисниці України.

Для виховання поваги до традицій українського народу, шани до героїчного минулого та сьогодення учні 1-Г класу разом із класним керівником Л. І. Кариченко відзначали це визначне свято. Першокласники послушали цікаву історію створення цього свята. У різноманітних конкурсах та естафетах юні козаки та козачки демонстрували свою спритність, силу та відважність.

*Любов Ігорівна Кариченко,
класовод 1-Г класу*

Своїм розумом, своїми руками

Ми – це наш 1-Д клас. Разом нам належало вчитися не тільки читати, писати й рахувати, грати і веселитися, але ще й сумувати, радіти успіхам своїм і своїх товаришів, думати, розмірковувати.

З одного боку – розумні, щирі, ділові, а з іншого – вразливі, нетерплячі, спокійні. Вони різні, постійно мінливі, глибоко замислені, занурені у вирішення поставлених проблем, гамірні, веселі, розкуті в спілкуванні з однолітками й дорослими, дуже цінують відвертість, повагу до себе з боку тих, хто їх оточує.

Вони, мої діти, тендітні, мужні, стійкі, здатні висловлювати позицію і власну точку зору, цікавляться всім тим, що відбувається у світі.

Увесь цей рік я намагалася зрозуміти кожного з них, знайти стежину до серця, не погасити усмішок на обличчях. Прагнула навчити читати, писати, рахувати. Відкрила їм двері у країну Знань.

Узявши за руки, разом із ними робила перші несміливі кроки. Діти повірили у власні сили, зберегли бажання бути розумними та добрими, сильними та наполегливими.

А вмюють діти вже багато. У кожного є свій промінчик, який яскраво засяяв під час навчання. Наші малюки розкрили секрети своїм розумом, своїми руками.

*Олена Федорівна Руденко,
класовод 1-Д класу*

Переможці «Веселих стартів»

Цього року у спортивних змаганнях «Веселі старты», приурочених до Дня Гімназії, перемогу одержала команда 2-А класу.

Швидкі та кмітливі, дружні та сильні учні 2-А класу вибороли перше місце! Вони дуже гарно підготувалися, їм допомагали батьки і їхній класний керівник Олена Євгеніївна Походжай, яка завжди поряд. Вони були одним цілим, тому й перемогли.

Діти назвали свою команду «Вулкани» і придумали девіз:

Дерзкі, класні і драйвові!
Ми – вулкани, дуже кльові!
Ми влаштуєм вам Помпеї,
Вивергаємо ідеї.
Нашу лаву не спинити,
Усі рекорди будемо бити!

Троє хлопців і три дівчинки боролися за перемогу, а решта учнів класу вболівали за свою команду.

Усе пройшло дуже весело та цікаво. Те, з якою жагою і натхненням діти брали участь у «Веселих стартах», доводить, що через постійні карантини всі скучили за спільними шкільними святами та спортивними змаганнями.

Діти кажуть: «Позитивні враження від конкурсу нас переповнюють! Це перші спортивні шкільні змагання, які принесли нам перемогу».

Із нетерпінням чекаємо, чим порадує нас наступний навчальний рік.

Учні 2-А класу

Голуб Миру

Школа, парта, Lego, дошка –
уже стало рідним трошки.
Другий рік ми тут навчались,
Що ж це в світі таке сталося?

До школи бігали, сміялись,
вчилися, сніжками кидались.
Разом Коляду стрічали,
Портрет мами малювали.

На площадці в «Зайця» грали
і концерт свій влаштували.
А команди залюбки
змагались радісно завжди...

– Мамо, чом це я не в школу?
– Що гримить отут довкола?
– Чом зажурена ти стала?
– Це війна, дитя, настала...

Українці ми маленькі.
Україна для нас – ненька.
Мама й тато – це опора.
Рідний край – краса довкола!
Що ми можемо зробити?
Як країні підсобити?
Як допомогти дорослим,
щоб життя було не млосьним?

Ми за МИР пісні співаєм!
Вишиванки одягаєм!
Наш малюнок оживає –
ГОЛУБ МИРУ прилітає!

Ти лети, лети, лети!
Швидше МИР нам принеси!
Голуб чує, нам моргає,
Про бажання наші знає!
Скоро збудуться вони –
у школі будем разом ми!

Буде мирним небо й лан!
У калини – пишний стан!
Україна усміхнеться!
Уся сім'я разом збереться!

Ірина Василівна Климович,
класовод 2-Б класу

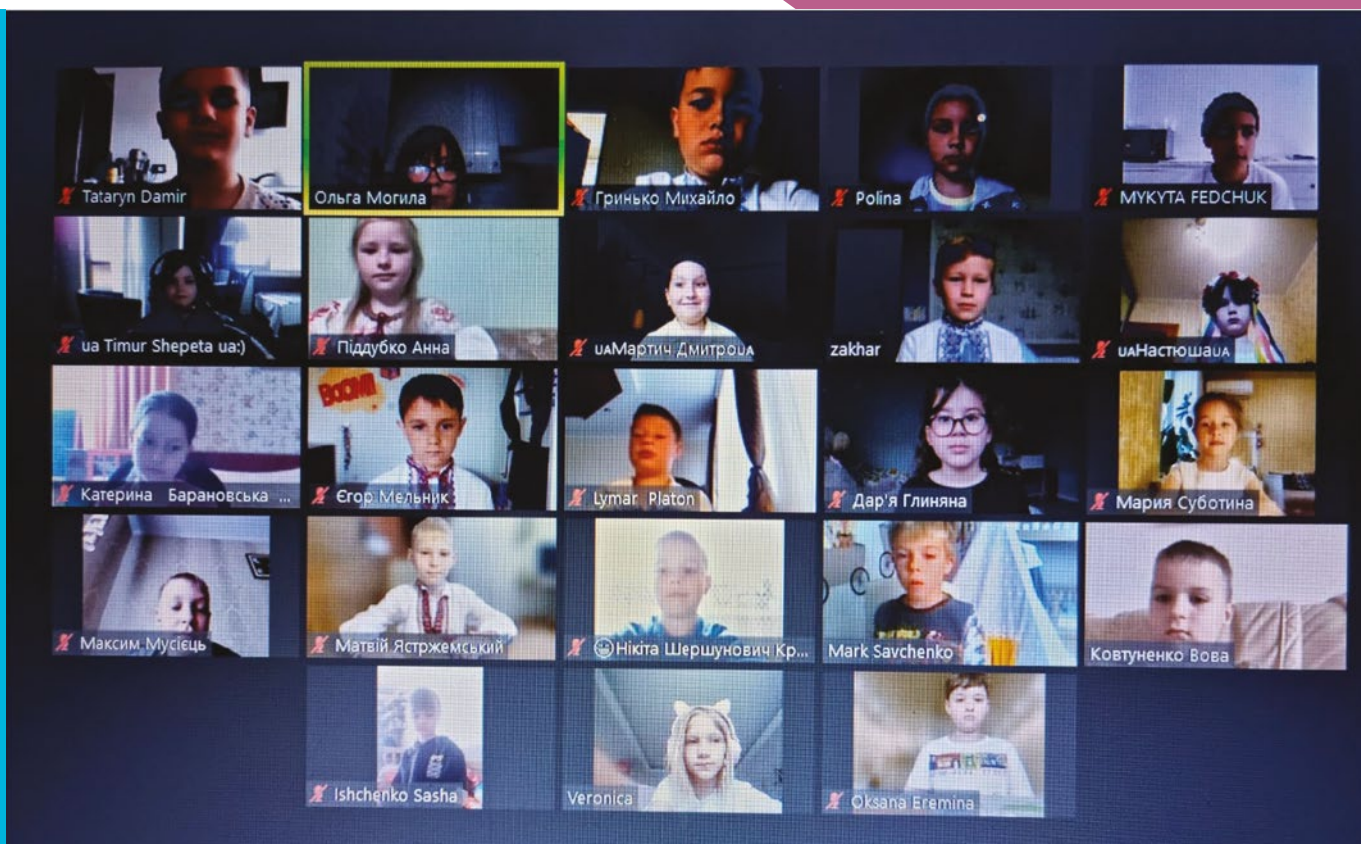

«Гімназія – це один із якорів щасливого і безпечного життя наших дітей»

Завершився другий навчальний рік для нашого неймовірного 2-В класу! Ми не забудемо його ніколи! Адже це рік, коли наші хлопчики та дівчатка не просто опанували вміння розв'язувати задачі на дії множення та ділення, а й в одну мить були змушені подорослішати...

У нашої шкільної родини було неймовірно щасливе життя! Усі дітки з радістю бігли до школи, опановували науку, прикрашали ялинку в класі, проходили квести, готували казкові вистави за допомогою Lego, їздили на різноманітні екскурсії, брали участь у спортивних змаганнях та конкурсах, а також проживали безліч інших радісних дрібниць життя, котрі на той момент не здавалися нам чимось надзвичайним.

Ранок 24 лютого, коли ворожі ракети розбудили нас, раптово змінив наше життя. Ми, українці, не могли й уявити, що колись нам доведеться бігти під вибухами в укриття, а дітям – на власні очі побачити та зрозуміти, що таке війна! Життя вмить розділилося на «до» та «після». «Мамо, ми померемо? Коли закінчаться вибухи? А чому з нами так вчинили? Ми вже ніколи не будемо жити, як раніше?» Безліч питань від дітей, зокрема й від

мого 8-річного хлопчика, на які ми, дорослі, не мали відповіді. Мабуть, уперше мовчав Google! У нього теж не було відповіді! Страх, сльози, паніка, невизначеність, злякані очі дітей.

Аж раптом у шкільному чаті Ольга В'ячеславівна надіслала повідомлення: «Відновлюються онлайн-заняття. Приєднуйтеся, навіть якщо немає підручників та зо-

шитів». Перша думка була: «Чи може бути навчання під час воєнних дій? І взагалі, кому це зараз потрібно?» Але дуже швидко я зрозуміла, що це необхідно нашим дітям! Побачити один одного, почути спокійний і веселий голос улюбленої вчительки, відволіктися від тривожних новин. Гімназія – це один із якорів щасливого і безпечного життя наших дітей. Такий собі флешбек, надія, що все ще обов'язково буде добре, як і раніше.

Коли в нашій родині постало питання від'їзду з Києва в безпечне місце, очі сина наповнилися сльозами. «Матусю, я поїду, але прошу, не змушуй мене навчатися в іншій школі! Я люблю гімназію, свій 2-В клас та Ольгу В'ячеславівну», – сказав він! Приєднуючись у Zoom, я щодня подумки дякувала нашій вчительці за щоденну посмішку, увагу та добре слово до кожної дитини, незважаючи на безсонні ночі через повітряні тривоги та авіаудари. Я щиро вірю, що у вересні ми всі зустрінемося в стінах нашої рідної гімназії №315, обіймемося та продовжимо шкільне життя з екскурсіями, змаганнями та святами, бо ПЕРЕМОГА обов'язково буде за нами! Усе буде Україна!

Євгенія Савченко,
мама Марка Савченка, учня 2-В класу

Моя Україна

Я живу в Україні. До своєї Батьківщини я ставлюся з повагою і трепетом у серці. Люблю її за сонце ясне, за небо прекрасне, за безмежні хлібні лани, за ріки і гори, за велику родину, за вірних і щирих друзів.

24 лютого 2022 року розпочалася страшна війна... Тепер я мрію лише про одне – щоб вона якнайшвидше закінчилася, і ми з друзями знову повернулися у свій веселий і дружний клас.

Через десять років я стану вченим і створю потужну зброю, завдяки якій більше ніхто і ніколи навіть не подумає нападати на мою Батьківщину!

Усе буде Україна!

*Святослав Лазарчук,
учень 2-Г класу*

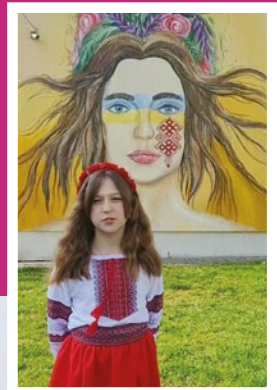
Разом ми – сила!

Людське життя безцінне. Це – неоціненний дар, який людина отримує від народження.

Життя можна витратити на різні задоволення, на те, щоб отримати якомога більше приємних вражень і насолод. Але від цього можуть залишитися тільки спогади, які є малою розрадою у старості. Життя дарує людству дітей, завдяки їм ми точно відчуваємо та осмислюємо наше буття, вони – стимул нашого майбутнього. Час минає, секунда за секундою діти дорослішають і не замислюються над тим, яке життя коротке. Людина не думає, що для неї гроші – це лише спосіб нормального існування, а зовсім не його сенс. У нас, дорослих, є великий шанс виховувати здорову, найкращу націю! Так важливо цінувати кожну мить! Насолоджуватися прохолодним раннім вітерцем, дружніми розмовами, цікавими книгами, ласкавими обіймами рідних. Цей день більше ніколи не повернеться, його не зміниш і не проживеш заново. Тож цінуймо кожну хвилину свого життя, даруючи дітям поняття справедливості та розуміння цінності життя, аби потім не шкодувати про марно прожиті роки!

Діти 3-А класу розумні, красиві, дружні, сміливі, справедливі! Звісно, завдяки Батькам, які є підтримкою і додають упевненості своїм діткам, адже ВОНИ – гарне майбутнє нашого народу! РАЗОМ МИ – СИЛА!

*Юлія Миколаївна Репінецька,
класовод 3-А класу*

Я люблю свою школу

Швидко минає час. Зараз я переходжу вже у п'ятий клас, а колись була маленькою першокласницею, яка, хвилюючись, тримала в руках букетик квітів і перший раз заходила до класу. Пам'ятаю, як отримала першу оцінку, як написала першу контрольну і як розв'язала першу задачу.

Спочатку мені все здавалося великим і недосяжним. Але чуйність та турбота нашої першої вчительки Валентини Василівни допомогли відчувати себе частинкою великої шкільної родини.

Я люблю свою школу. Люблю слухати вранці спів дзвоника, який скликає учнів на урок до світлих просторих класних кімнат. Люблю перерви, на яких можна пограти в ігри, поспілкуватися з друзями, збігати до їдальні. Ох, ця їдальня! А які там запашні булочки!

На жаль, під час нашого навчання в початковій школі пандемія внесла свої корективи, і багато часу ми проводили онлайн великою шкільною родиною. Звісно, сумували і з нетерпінням чекали, коли знову повернемося до школи і пробіжимося шкільними коридорами. Але, незважаючи на це, ми вчилися і кожен новий урок отримували нові цікавинки про навколишній світ.

За роки навчання в початковій школі нам вдалося відвідати багато цікавих місць. Наші екскурсії були захоплюючими та неповторними. Валентина Василівна завжди обирала для нас найкращі місця: фабрику ялинкових прикрас, театр ляльок, зоопарк «12 місяців», музей під відкритим небом Пирогово, страусину ферму та безліч різноманітних квестів у парку.

Я думаю, що кожен із моїх однокласників вдячний нашій першій вчительці, людині, яка віддала частинку свого серця нам, її учням. Валентина Василівна – це Вчитель з великої літери. Праця вчителя надзвичайно важка, бо кожна дитина має свій характер і треба знайти особливий підхід до кожного. Вона навчила нас не тільки рахувати та читати, але й домовлятися один із одним без бійок, допомагати однокласникам,

поважати одне одного, стримувати свою непосидючість, дружити, цікавитися, спостерігати. Тому й ми, і наші батьки щиро дякуємо нашому педагогу за її тепло, турботу, за те, що була найкращим провідником у прекрасний світ знань.

*Злата Бараболя,
учениця 4-А класу*

«ОДЯГНИ СВОЮ ЧУДОВУ ВИШИВАНКУ...»

Українська вишиванка є одним із яскравих символів української культури. Одягаючи вишиту сорочку, ми демонструємо не тільки її красу й унікальність, але й засвідчуємо свою приналежність до віковичної української культурної традиції. Український народ намагається закодувати щастя, долю, життя та волю в орнаменті вишиванок. Подивіться на розмаїття візерунків, яскравість кольорів – і ви побачите, що цей одяг пасує всім! А учні 4-В класу особливо прекрасні у своїх вишиванках!

Вишиванка – Вкраїна і доля.
У ній не лише барвиста краса.
У ній боролися предки за волю
І відходили на небеса.

Жито жали і хліб випікали,
Й у парі йшли під вінець.
У ній дітей своїх благословляли
Батько й мати від щирих сердець.

Вишиванко моя, вишиванко,
Ти – як пісня, у серці моїм.
Одягну тебе в будні і свята,
Щоб любов поселилася в нім.

Тетяна Завальнюк,
класовод 4-В класу

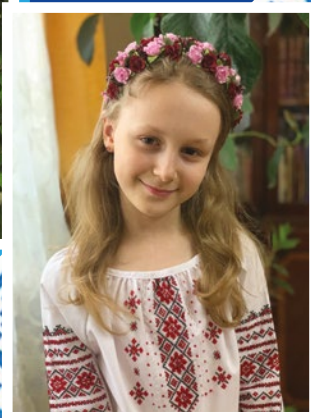
Our amulet

Наш оберіг

Вишиванка є символом краси, здоров'я і щасливої долі. Її вважають оберегом української нації. Вишита сорочка символізує сімейні цінності: пам'ять роду, вірність і любов.

Вишиванка – символ України,
Кожної великої родини,
Нашої історії та мови.
Залюбки вдягаєм її знову.

Учні 4-Д класу

Робота учасниці I етапу Всеукраїнського творчого конкурсу Вероніки Зибелевої на тему: «Здорова планета, здорова людина – спільна відповідальність, спільні зусилля: мій образ майбутнього»

Я підліток. Мабуть, тому мрії про майбутнє так часто наздоганяють мене перед сном. Можливо, вони занадто амбіційні та деколи здаються неможливими, але вони мої, власні, схожі на мене. Я підліток, а це означає, що попереду в мене ціле життя. Я маю шанс змінити світ на краще, дати можливість мріям яскраво спалахнути на небосхилі реальності.

Мій образ майбутнього постає світлим янголом у перших неспіваних, проте яскравих промінцях сонця. Небо має яскраво-синій колір, а не червоногарячий. Пташки співають, а не тікають від злісної відьми Війни. А все тому, що крила янгола зіткані зі всесвітньої довіри. Ми розуміємо один одного так ясно, ніби не було кари за Вавилонську вежу, ніби маємо єдину, спільну мову – мову миру. Янгольські очі яскраво блищать повагою до кожного. Вони несуть давно забуту рівноправність. Кожен має право бути собою, не лякаючись кривих поглядів чи осуду від інших. Це дасть мені відчуття легкості, свободи від важкого тягаря масок, які я щодня носила з собою. Янгол несе у своїх руках книгу. Вона дозволить доторкнутися до культури. Її сторінки подарують усім освіту, яка спону-

катиме прагнути більшого, тягнутися до розвитку, думати ширше. Серце янгола б'ється задля підтримки тих, хто цього потребує, незважаючи на їхній статус, національність, колір шкіри чи сексуальну орієнтацію. Воно несе цю істину світові, який щиро приймає її та старанно дотримується. Вишиваний пасок на його одязі об'єднує всі народи, які таким чином підтримують зв'язок, діляться власною мудрістю та розповідають правдиві історії про своє життя, традиції, звичаї. Руки янгола широко розкинуті до неба. Вони ніби показують людству шлях до благополуччя, підштовхують до зростання і розвитку.

Таким майбутнє щоразу наздоганяє мене, коли я так часто витаю у хмарах. Воно манить мене, кличе вперед, спонукає до дії, а я чомусь корюся. Колись Магатма Ганді сказав: «Хочеш змінити світ – починай із себе». І я почала. Проте я не одна. Моє покоління йде під стягом тих самих ідей, що і я. Час на нашому боці. За нами майбутнє. Я готова стати його частиною. У мене є сили змінити світ на краще. Тож підлітки починають будувати майбутнє – цеглинка за цеглинкою, запалюючи на небосхилі власні мрії.

Казка про любов до України від 5-Г

Дуже давно жила на землі дівчина. У неї було чарівне ім'я – Україна.

А яка красива вона була! Довге пишне волосся, заплетене у косу, блакитні очі, наче волошки, миле личко, тендітні руки, стрункий стан, різнобарвна вишиванка.

Окрім природної краси, Україна була надзвичайно доброю, щирою та працювитою і дуже гарно співала українські пісні, якими чарувала всіх навколо.

А ще вона дуже любила гостей і завжди частувала їх смачною випічкою, борщем, ягодами та фруктами.

Жила дівчина в дуже гарній біленькій хатині. Біля неї з одного боку росли високі стрункі дерева, які щоранку вітали Україну своїми вітами, а з іншого – манила шумом води річечка.

А ще біля хатини росли найкрасивіші квіти, які також щоранку кивали голівками, вітаючи свою господиню.

Поряд із хатиною посадила Україна чарівний сад, щодня доглядала його, і він віддачував їй смачними плодами.

Дівчина була дуже працювитою, тому вона і в хаті поралась та ще й встигала на городі вирощувати бурячки, капусту, картоплю, огірочки, помідори.

Україна жила в злагоді, добробуті та мирі. Була доброю і гостинною до сусідів, тому всі її поважали та любили.

Та одного разу прийшла в її дім біда – поряд оселилися погані сусіди. Вони були грубі, знахабнілі, ліниві та дуже заздрили дівчині.

Спочатку вони ображали Україну словами, обмовляли її перед іншими людьми, насміхалися над її одягом та мовою.

Дівчина намагалася запросити їх у гості, поговорити з ними, подружитися, але вони й слухати її не стали.

Одного дня злі сусіди прийшли і забрали в України весь врожай, який вона важкою працею виростила: і бурячки, і капусту, і картоплю, і огірочки, і помідори, адже самі працювати не вміли і не хотіли.

Та мало цього було їм. Згодом ці поганці вирішили забрати в дівчини останнє – її домівку.

Україна не знала, що їй
робити і в кого просити
допомоги.

Вона була у відчаї, адже завжди з
добром ішла до людей і не чека-
ла, що хтось принесе їй стільки
болю.

Злі сусіди зайшли в хатину дівчи-
ни, влаштували безлад, побили та
вигнали її. У сльозах побігла вона
світ-заочі.

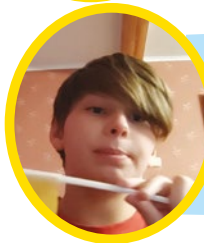
Коли втомилася бігти, сіла Укра-
їна на березі річки, змила кров
зі свого обличчя, заплела косу,
гірко заплакала й заспівала
сумну пісню.

Почув її спів соловей і прилетів,
щоб розрадити своїми піснями.
Дівчина поділилася з ним усім,
що пережила.

Зрозумів птах, що наодинці зло
не здолати, і поніс він звістку
про біду України лісами, полями,
горами...

Почули тривожний клич птаха всі
сусіди-друзі дівчини і кинулися їй
на допомогу.

Та Україна й сама часу не гаяла,
вона зрозуміла, що це її домівка, і
вона має захищати свою землю.

Дівчина витерла сльози, змай-
струвала собі меч і щит, схиля-
лася на коліна, попросила в Бога
допомоги та й пішла боронити
своє, рідне.

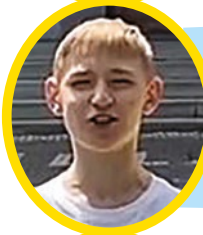
По дорозі до України почали
підходити люди, які вже почули
про її біду, і пропонували свою
допомогу.

Дівчина дуже зраділа, що вона не
сама, і щиро дякувала всім, хто
приєднався.

Назбиралося захисників Украї-
ни дуже багато. Усі співчували їй
горю і хотіли вигнати заздрісних
загарбників з її домівки.

Ось і підійшло сміливе військо
до хатини дівчини.

Україна глянула на рідну серцю
місцину – і не впізнала її: поганці
зрізали чарівний сад, витоптали
квіти, розграбували її домівку...

Сумно стало дівчині від побаче-
ного, але не плакати їй хотілося,
а вигнати ворожу орду зі свого
дому.

Першою кинулася в бій наша
смілива Україна, а всі захисники
підтримали її.

Довго боролися вони з поганця-
ми, багато поранень та горя при-
несла ворожа зброя, але борці за
добро вистояли і здолали зло.

Злякалися злі сусіди і кинулися
тікати. А наша сильна Україна
крикнула їм навздогін такі слова:
«Той, хто несе біду та страждання
іншим, сам цього і зазнає».

Ось і сліду ворога немає на рідній
землі. Зраділа дівчина, що звіль-
нила свою домівку, але скільки ж
руйнувань принесли їй вороги.

Глянула вона на хатину, подвір'я,
сад, город, вирізані деревця і
витоптані квіти – і заплакала.

У цей момент до України підійш-
ли всі її захисники, витерли сльо-
зи, заспокоїли і почали відбудо-
вувати все, що було зруйновано.

Добрі сусіди підбили хату,
допомогли прибрати подвір'я,
усі разом посадили нові дерева
та квіти.

І ось домівка дівчини знову
стала затишною, гостинною
та милою серцю.

Заплакала від щастя Україна, та
одразу ж посмішка з'явилася на
її обличчі.

Обійняла вона всіх, хто
допоміг їй в біді, і заходилася
накривати стіл.

Яким же щедрим був той стіл: і
борщ, і сало, і помідори, і огіроч-
ки, і картопелька, і солодкі сма-
колики та багато всього іншого.
Ой, словами не передати, як було
смачно.

Довго гомонили гості на подвір'ї
України, співали пісні, розповіда-
ли історії, а дівчина не втомлюва-
лася всім щиро дякувати за таке
омріяне звільнення від ворога
рідної домівки.

Із того часу тільки мир, злагода, добробут та затишок па-
нують на землі України. І на весь світ вона відома своєю
гостинністю, добротою, щедрістю та волелюбністю.

Наш класний 5-Д!

Починаючи щось, чого не робив раніше, відчуваєш неймовірний калейдоскоп емоцій. Цікаво, страшно, радісно та сумно, якщо не все так, як планував. Шкільне життя також відкриває для нас книгу, що складається з різноманітних розділів, які з часом ми відправимо на полицю під назвою «Спогади». Цього року гімназія №315 стала новим етапом нашого життя, новою домівкою, місцем, де ми не лише здобудемо нові знання, а й неоціненний досвід. Тут ми будемо зростати, знаходити нових друзів, перемагати, пізнавати гіркоту поразок, проходити свій шлях становлення як особистості.

Ми – 5 клас. Класний 5-Д! Спочатку нам було не просто, оскільки поставало безліч складних завдань. Від цього інколи ставало страшно і незрозуміло, а тепер ми згадуємо і сміємося над тим, як нас усіх об'єднували шкільні «квести»: знайди потрібний кабінет, не запізнившись на урок; упізнай свого вчителя; згадай ім'я однокласника; відшукай загублене (спортивну форму, мобільний телефон, годинник, підручник). Ми подолали ці труднощі разом. Цього року вже встигли відвідати місто Львів, насолодилися його унікальною історією, архітектурою.

Завітали до фабрики ялинкових прикрас, де власноруч розписували ялинкові іграшки. Напередодні Нового року брали участь у новорічних квестах, отримали подарунки від таємного Святого Миколая. Відсвяткували день Святого Валентина, обмінявшись валентинками за допомогою скриньки Купідона. Привітали улюблену гімназію з Днем народження, підготувавши мініфільм із нашою участю. Отже, у нас уже є власна скринька чудових шкільних спогадів, яку ми будемо поповнювати ще багато років.

Усе це робить шкільне життя унікальним і прекрасним. І як чудово мати в своїй другій домівці наставника – класного керівника, яка завжди дасть гарну пораду, підтримає, зрозуміє. Наша Олена Андріївна дуже тендітна, красива, розумна, мудра, справедлива та весела. Вона обережно підбирає до

всіх «ключики», завжди вислуховує нас, навчає справедливості, порядку, дружби, а ми намагаємось слухати її і допомагати.

Скільки ще нового та цікавого нас чекає попереду! Цей шлях ми обов'язково пройдемо в стінах рідної гімназії. Поряд, безумовно, будуть неймовірні вчителі, які довгі години витрачають на планування уроків, перевірки, підготовку виховних заходів, звітування про досягнення своїх вихованців. Ми їм дуже вдячні за це та бажаємо натхнення, міцного здоров'я, вдячних учнів і нових професійних відкриттів.

Тетяна Твердохлеб,
мама учня 5-Д класу

Моя історія війни

Ми з батьками були дуже далеко від дому, коли почалася війна.

Того ранку я прокинулася від дуже стурбованих та голосних розмов і злякалася, бо зрозуміла, що сталося щось дуже страшне. Коли батьки розповіли мені про те, що російські літаки скидають бомби на наші мирні міста, що танки їдуть нашими дорогами і стріляють по наших будинках з гармат, що російські солдати вбивають людей, які трапляються їм на шляху, і навіть дітей, – мені стало ще страшніше. Я почала згадувати всіх, хто в цей час залишався вдома: рідних та близьких, друзів, однокласників, учителів, сусідів, знайомих. Хвилювалася, чи все з ними добре.

Кожен наступний день починався і закінчувався тими ж хвилюваннями та надіями, що ця війна закінчиться сьогодні. Але, на жаль, вона триває і досі...

Нашу сім'ю прихистили у себе знайомі з Бельгії, за що ми їм дуже вдячні. Та неможливо описати словами, як же я сумую за домівкою, за своїм життям до війни...

Дуже вдячна нашим захисникам, вони найкращі і найсміливіші в усьому світі! Вірю в нашу Перемогу і сподіваюся, що вона настане вже дуже скоро! Мою віру дуже підсилює і те, що я бачу та відчуваю підтримку України і

українців тут, в усіх країнах Європи! У кожному місті та містечку ми бачимо прапори України: на офіційних будівлях та церквах і просто на вікнах, балконах будинків, на машинах! В усіх аеропортах, залізничних вокзалах є волонтери, які зустрічають українців та допомагають. Якщо люди чують українську мову, вони підходять і кажуть: «Слава Україні!» Це дуже зворушує і надає сил вірити і чекати Перемоги! Слава нашим Героям!

*Анастасія Островська,
учениця 6-А класу*

«СВІТЛО науки»

Для учнів 6-х класів було створено програму факультативного курсу «The World of Science» («Світ науки»). Цією програмою передбачено послідовне формування в учнів знань із предмету «Біологія» англійською мовою, введення нових лексичних одиниць та граматичних структур. Під час вибору структури і змісту програми курсу було враховано досвід створення загальноєвропейських стандартів у навчанні іноземних мов та вітчизняний досвід у методиці їхнього викладання.

Проаналізувавши тематичну складову програми вивчення іноземних мов та предметів природничого циклу, а саме біології для 6-х класів, можемо зробити висновок, що є багато тем, які є спільними, а саме: людина та її діяльність, екологічні проблеми людства, правильне харчування тощо. Знання учні здобували на уроках природничого циклу, доотримували інформацію англійською мовою на факультативному курсі, а перевіряли набуті знання під час проведення практичних занять у формі вікторин, виконання індивідуальних завдань, мінідосліджень, роботи в лабораторії.

Насправді, діти з великим задоволенням зреагували на можливість вивчати біологію англійською мовою.

На перших заняттях слухали з великою уважністю нову лексику, вивчали нові слова, будували речення, активно обговорювали. Згодом це стало для них простіше, систематично працювали, наперед дізнавалися теми, навіть самостійно намагалися знаходити необхідний матеріал. Учитель біології також заохочувала учнів.

Важливою складовою такого курсу є можливість використання отриманих знань на практиці. Наприклад, під час вивчення теми «Mushrooms» учні не тільки дізналися та вивчили види грибів та їх назви, навчилися відрізняти їстівні та отруйні гриби, дізналися про їхнє значення, а й висадили міцелій у лабораторії школи. Постійно за ним спостерігали, досліджували, а коли через певний час побачили результат – гриб, були в легкому шоці та дуже задоволені результатом.

Зараз учні нашої гімназії мають можливість працювати в лабораторії, відчувати себе науковцями, із задоволенням відвідувати заняття факультативу «The World of Science» («Світ науки»), удосконалювати набуті за попередні роки мовні навички.

*Тетяна Терещенко,
класний керівник 6-А класу*

Even small deeds are important

Навіть маленькі вчинки важливі

1 вересня 2021 року після довгих канікул ми повернулися до нашої шкільної домівки вже шестикласниками. Веселі, безтурботні, з нетерпінням чекали зустрічі з друзями, учителями і новими предметами.

Кожен етап шкільного життя – непередбачуваний, хвилюючий, сповнений турбот. У гімназії 315 він ще й надзвичайно цікавий! Квести, конкурси, виставки, екскурсії – його невід’ємна частина. Восени ми відсвяткували День учителя, Геловін, провели виставку «Дари осені», кольоровий флешмоб. Зимовий період теж завжди насичений: Новий рік, день Святого Миколая та обмін таємними подарунками, день Святого Валентина, екскурсія на фабрику ялинкових іграшок і, звичайно ж, День народження гімназії. У нас було ще багато планів, але, на жаль, один день усе змінив.

Період із 24 лютого по 31 травня був непростим. За цей час усі подорослішали, стали більш відповідальними та свідомими. Ми зрозуміли, якими важливими є маленькі вчинки, стали мріяти про зовсім недитячі речі. Саме тому долучилися до благодійного проєкту. Нам потрібно було намалювати щось про Україну та надіслати на сайт. Роботи були розміщені на NFT-аукціоні. Будь-хто міг придбати нашу творчість, пожертвувавши кошти на Збройні Сили України. До речі, малюнки Вонсовської Софії та Лук’яненко Владислави викупили протягом

тижня. Ось такий наш внесок у неминучу перемогу нашої країни.

Зараз ми перебуваємо в різних куточках світу: Польща, Франція, Німеччина, Австралія, Туреччина, Нідерланди тощо. Але кожен чекає зустрічі один із одним і, мабуть, давно зрозумів, що немає кращого місця на землі, ніж рідна домівка. Немає більшої цінності, ніж воля. І ми обов’язково переможемо, бо світло завжди перемагає темряву!

Учні 6-В класу

7-А проти булінгу

Усім відомо, що школа є не тільки місцем, де навчають, а й, насамперед, простором повноцінного розвитку, осередком успішних, креативних і щасливих людей.

Це можливо лише тоді, коли школа вчасно реагує на потреби дитини та з повагою ставиться до її особливостей, не допускає ніяких проявів насильства та булінгу.

Спостерігаючи за учнями свого класу, я розумію, що всі вони різні за характером, але однакові в тому, що потребують любові, спілкування та поваги. Припинення, глузування, образи діють на душу дитини як тріскучий мороз на ніжні квіти, тому вважаю, що в жодному разі не можна заплющувати очі на булінг, потрібно робити все, щоб кожен учень почувався комфортно й затишно в стінах рідної школи.

Щорічно в нашій гімназії відбуваються заходи протидії булінгу. Учні 7-А беруть участь у різноманітних квестах та намагаються дотримуватися правил антибулінгу, які вони створили самі для всього класу. Хлопці та дівчата залишили відбиток своєї долоні на ватмані. Діти із задоволенням писали на відтисках власних долонь свої імена та правила поведінки, таким чином символічно долучаючись до Всеукраїнської кампанії проти насильства. Відбиток долоні на ватмані – це, насамперед, знак підтримки ненасильницької поведінки в школі, вдома, на

вулиці. Проблеми насильства та булінгу обговорюються на виховних годинах, демонструються відео про формування нетерпимості до проявів агресії, виховання дружніх стосунків серед однолітків. Підрозділи Департаменту ювенальної поліції плідно співпрацюють зі шкільним колективом нашої гімназії та проводять бесіди щодо протидії булінгу та кібербулінгу.

Для мене, як класного керівника, важливо пояснити своїм учням, що кожна людина – унікальна особистість зі своїм внутрішнім світом, своїми власними думками, почуттями та переживаннями; і що треба поважати особистість і не дозволяти собі чинити так, як ти не хотів би, щоб чинили з тобою.

Наш клас – це маленька сім'я. Мені хочеться, щоб у нашому колективі завжди панували добро і взаємоповага, не було конфліктних ситуацій. Наш клас також є частинкою великої родини-нашої гімназії. Я переконана, що кожен із нас прагне, щоб наша школа завжди була територією Добра.

*Лариса Іванівна Халюкова,
класний керівник 7-А класу*

To read is fashionable now!

Читати зараз модно!

Якось одним чудовим осіннім днем, зібравшись після уроків, ми обговорювали з нашим класним керівником, Ситник Наталією Іванівною, які заходи ми можемо провести в нашому класі. На запитання, чим займаємось у вільний час, декілька учні відповіли, що люблять читати. Мені, як президенту класу, було дуже приємно дізнатися, що є одностуді. Так і виникла ідея створення книжкового клубу 7-В класу. Усі охочі повинні були вибрати свою улюблену книгу і презентувати її.

Але незабаром почався карантин, і ми навчалися онлайн. Так минули і новорічні свята...

І ось 22 лютого відбулося засідання нашого клубу. Метою цього заходу було, насамперед, дати можливість дітям поділитися своїми враженнями, а також зацікавити інших однокласників. Ганна Євсєвська виступила із книгою «Нейромант» Вільяма Гібсона, Вишняк Анастасія – з «Ось так ви програєте часову війну» Амаль Ель-Мохтар, Марія Начатая – з «Коти-вояки» Ерін Гантер, Кіра Чорна – з книгою «Маленькі жінки» Луїзи Мей Олкотт. Також презентували свої улюблені книги Іван Сипко («Пастка на людей» Роберта Шеклі) та Андрій Коваленко («Безбілетний пасажир» Лорі Гвен Шапіро).

Було дуже приємно, що однокласники не тільки з цікавістю слухали, а ще й ставили запитання. Неочікуваним було те, що деякі учні читали одну й ту ж саму книгу, а враження в них були різні. Таким чином, відбувалися ще й дискусії. На мою думку, це була неймовірна подія, яка, я сподіваюсь, залишиться в серці багатьох учнів нашого класу.

Цей захід має існувати для того, щоб дарувати людям посмішки та гарні спогади. Адже наш світ розвивається, деякі речі, що раніше вважалися «старомодними» (хоча такими й не були), знову стають популярними. І книжки та читання – одні з них. Читання – це щось більше, ніж просто хобі, це можливість отримувати незабутні враження, подорожувати з персонажами книжок, відкривати нові світи та знайти дім, якщо ви його шукали. Я пишаюся всіма, хто брав участь у нашому книжковому клубі, та впевнена, що після нашої перемоги у війні ми зможемо продовжувати проводити такі зустрічі.

Анастасія Вишняк,
учениця 7-В класу

Ігри гімназистів

День народження гімназії – радісне свято, яке традиційно відзначається наприкінці першого семестру. Але життя постійно вносить корективи: то епідемія коронавірусу залишає нас без підтримки уболівальників, то ремонт актової зали не дає можливості зібратися у звичні терміни. І ось лише в січні ми дочекалися урочистого святкування. Наш 7-Г брав участь в «Іграх гімназистів». Змагання такого формату проводилися вперше, і ми дещо хвилювалися, бо не знали, на що очікувати.

Спершу треба було визначитися з учасниками. Уже традиційно шляхом таємного голосування однокласники обрали найдостойніших представників. Очолила нашу команду президент класу Марія Варчук. Також 7-Г представляли Дарія Якименко, Єлизавета Поліщук, Тимур Балабанов, Єгор Ладоненко та Дмитро Синявський. Учасники одягнули футболки з емблемою класу, яку придумали і втілили в життя наші учні ще минулого року. Також підготували плакати і кричалки для підтримки команди. Останні хвилини хвилювання – і команда на сцені.

На нас чекали цікаві веселі конкурси, в яких брали участь не лише члени команди, а й уболівальники. Марія яскраво представила клас у конкурсі капітанів. Дуже сподобався конкурс, у якому Тимур і Дмитро за допомогою пантоміми показували відомі прислів'я. Ми й справді побачили, що в страху очі величезні. Надзвичайно

яскравим був конкурс, завдання якого скласти із букв слово-відповідь на загадку. Оскільки одна з букв була на спині учасника, то пошук був дуже веселим. Чудово проявила себе Ліза під час танцювального конкурсу. Уболівальники активно підтримували не тільки нашу команду, а й суперників. І в підсумку перемогла дружба. Кожен клас отримав диплом, невелику премію і солодкі подарунки.

Ми ще встигли витратити нашу премію на піцу, якою відзначили вихід із чергового карантину. Здавалося, далі все буде добре, і раптом – ВІЙНА... Ми дуже сподіваємося, що наступний День народження наша гімназія зустріне в мирній Україні і традиції святкування будуть збережені.

Слава Україні!

Учні 7-Г класу

КВК – командна гра!

Сміх продовжує життя!

У 2021-2022 навчальному році гімназія 315 традиційно відзначила свій День народження. Серед 8-х класів відбувся КВК. Цей конкурс досить складний не тільки для восьмикласників, а й для класних керівників

Початок та й увесь навчальний рік були досить складними, адже COVID-19 давав про себе знати: то на карантині дистанційно вчиться вся гімназія, то окремі класи. Та, незважаючи на тяжкі обставини, завдання учасники отримали ще перед канікулами, а готувалися лічені дні, уже після I семестру. Чесно кажучи, думали і сподівалися, що конкурс уже й не відбудеться.

22 січня 2022 р. – останній довоєнний КВК у нашій гімназії. Ми веселилися, грали і дружно вболівали за всі класи.

Усі учасники команд (а їх було 3 – COVID вивів із ладу 8-Б клас) виявили неабиякі акторські здібності, добре зіграли на сцені, розсмішили журі та глядачів. Цей конкурс узагалі потребує повної самовіддачі та великої працелюбності. КВК – це командна гра, тож у ньому маленьких ролей не буває. Будь-яка, навіть найменша репліка, має велике значення для всього виступу, тому від кожного учасника залежить успіх усієї команди. І всі учні це усвідомлювали, тому не ображались, коли змінювалися учасники чи ролі, адже не у всіх усе добре виходило. Усі розуміли, що команда представляє весь клас. Така гра, як КВК, згуртовує, об'єднує дітей, а ще виховує в них працелюбність, пріоритет командних інтересів, відповідальність, толерантність у ставленні один до одного. Вона позбавляє комплексів, робить розкутими та надає можливості проявити свої акторські та режисерські здібності й таланти. Це добре розуміють і самі учні.

Учениця 8-Г класу Стрижало Катерина згадує про участь у КВК: «Ще з минулого року ми з нетерпінням чекали цього конкурсу і, отримавши завдання, у нас одразу з'явилося бажання невпинно працювати над нашими задумками. Під час роботи в нас було багато розбіжностей і маленьких суперечок, але це лише допомогло об'єднати нас в одну непереможну команду. Завдяки цьому конкурсу ми з однокласниками дуже здружилися і стали ближчими одне до одного. Безумовно, завдяки нашим старанням і підтримці ми здобули перемогу. Символ Ківін у цьому навчальному році – у 8-Г класу. Ми зарядили нашу шкільну родину веселим настроєм та позитивними емоціями, показали командну гру, тому й перемогли».

*Лариса Миколаївна Ярмолай,
класний керівник 8-Г класу*

Фестиваль країн

Ще з минулого року ми чекали на виступ держав. У нас було безліч ідей, але коли настав день розподілу країн, нам дісталася Литва. Це нас засмутило, бо ми й гадки не мали, як можна цікаво та незвично представити цю державу. Однак згодом у нас усе ж таки почали з'являтися цікаві ідеї, їх було настільки багато, що ми неодноразово перероблювали сценарії, але це того вартувало. Кожен із нас докладав максимум зусиль, щоб виступ був не тільки інформативним, а й цікавим та веселим.

У день виступу ми дуже нервувалися, але наша єдність допомогла нам достойно виступити та ще й здобути перемогу. Ще довго будемо пам'ятати цей рік та наш виступ. Напевно, репетиції саме цього року були найбільш складними та незабутніми для нас. Ми навіть не уявляємо свого шкільного життя без усіх цих конкурсів.

Нам дуже подобаються такі заходи, і хочеться, щоб їх проводили кожного року (а можна навіть і частіше), бо вони заряджають позитивною енергією та згуртовують увесь клас.

*Софія Бугасова та Софія Вергелес,
учениці 9-Г класу*

Я хочу поділитися своєю історією отримання у 2021 році персональної стипендії від Київської міської ради за успіхи в навчанні.

На початку червня минулого року, коли класний керівник, Олена Вікторівна Нещерет, запропонувала мені спробувати подати заявку на отримання стипендії, я майже не сподівалася, що зможу її отримати. Відбір кандидатів тривав із 12 травня по 12 червня (про це я дізналася зі ЗМІ). Я ж віднесла всі необхідні документи до гімназії лише 9 червня. Моїми основними досягненнями у 8 класі були відмінні оцінки в таблиці, перше місце в інтелектуальних змаганнях учнів «Ерудит-2021» з історії, географії та української мови і літератури та третє місце – з біології.

29 липня на сайті КМДА я побачила пост «100 обдарованих дітей столиці отримають стипендію Київської міської ради», де зазначалося, що в Києві визначили список претендентів на отримання персональної стипендії Київської міської ради в галузі освіти для обдарованих і талановитих дітей столиці. Відповідний проєкт підтримали під час засідання Постійної комісії з питань освіти й науки, сім'ї, молоді та спорту. Заступник голови Київ-

Мрії здійснюються!

ської міської державної адміністрації, депутат Київської міської ради Валентин Мондриївський зазначив: «Серед стипендіатів – діти, які мають високі досягнення в навчанні, є переможцями та призерами Міжнародних, Всеукраїнських та міських предметних олімпіад, конкурсів, інтелектуальних турнірів. Наші діти – наше майбутнє, тому ми й далі сприятимемо розвитку освітньої галузі та всіляко підтримуватимемо талановиту молодь».

Я чомусь була переконана, що до числа цих ста щасливчиків я навряд чи потраплю. І яким же було моє здивування, коли на початку навчального року Олена Вікторівна повідомила, що я таки отримала стипендію! Я була дуже рада, що мої старання та успіхи в гімназії були помічені та про них дізналися міські посадові особи, які обирали достойних кандидатів. Тож я отримувала по 1000 грн стипендії щомісяця на спеціальну карту, відкриту на моє ім'я у «Приватбанку». Їх виплачували навіть у складні місяці війни. Отримані гроші я вирішила не витратити зараз, а збирати на навчання в закладі вищої освіти чи на подорож в омріяну країну, якщо вдасться вступити на навчання на бюджетну форму.

Я дякую гімназії та владі Києва за таку можливість. Факт, що отримати стипендію реально, дуже стимулював мене гарно навчатися і в дев'ятому класі. На жаль, війна російських загарбників проти нашого народу не дала можливості мені спробувати свої сили в міському етапі олімпіади із зарубіжної літератури та МАНу з англійської мови, які не відбулися наприкінці лютого через війну. Але, незважаючи на це, мені вдалося посісти в міському етапі Всеукраїнської учнівської олімпіади перше місце з географії, друге місце – з математики, біології, української мови та літератури, історії, а також почесне третє місце серед учнів 9-х класів II-го Всеукраїнського відкритого марафону з української мови, який мав чотири частини-етапи, та друге місце в міському етапі XXII Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика, чим я дуже пишаюся.

Отже, моя історія доводить, що потрібно завжди вірити в свої сили та йти до своєї мети, якою б безнадійною і важкою не здавалася дорога. Ми обов'язково переможемо наших ворогів, борючись кожен на своєму фронті! Слава Україні та нашому незламному народові!

Аліна Кутас,
учениця 9-Г класу

Нам важливо, щоб нас почули

1 червня відбулася зустріч із Міністром освіти України Сергієм Шкарлетом, а також депутатами на Всеукраїнській конференції на честь Міжнародного дня захисту дітей. Пройшовши через блокпост та систему охорони, я та Андрій Столпаков, представники 10-А класу гімназії №315, мали можливість потрапити до будівлі Верховної Ради України.

Було проведено круглий стіл, перша частина якого складалася зі спілкування між дітьми та представниками влади. Розмова була досить насиченою та конструктивною. Звучали різнопланові питання, на які ми отримали розгорнуті відповіді. Представники шкільного самоврядування Києва обговорили багато тем – від нюансів стосовно законодавства до архітектури післявоєнних закладів освіти України. Також мова йшла про допомогу дітям із ДЦП, які зараз дуже її потребують. Кожне питання обговорювалося, ба більше – були надані необхідні контакти для допомоги дітям з інвалідністю. Основа будь-якого спілкування – взаємодія, і така активна участь депутатів у вирішенні певних проблем дає надію на подальший розвиток нашої країни, її процвітання та піднесення.

Друга частина конференції була присвячена спілкуванню з представниками шкільного самоврядування різних областей України. По відеозв'язку до нас під'єдналися лідери майже з кожної області! Ми побачили цікаві відеоматеріали та познайомилися із такими ж

учнями, як і ми. Їхні слова відгукнулися в наших серцях відлунням болю, адже чути про труднощі, з якими зіштовхнулися школярі, неможливо без співчуття. І так само неможливо не захоплюватися мужністю юних українців.

Це був надзвичайний досвід, і я щаслива, що змогла разом із моїм однокласником відвідати цей захід!

«Мене приємно здивував рівень організації заходу, – каже Андрій. – Ми побачили продуману систему контролю. Та й сама конференція була чудово спланована. Також мені дуже сподобалися наші народні депутати та Міністр освіти Сергій Шкарлет, вони – справжні професіонали!»

І додає посміхаючись: «А ще одним із найприємніших моментів було куштування полуниці після конференції».

Проведення такого заходу в теперішні складні часи, безумовно, є показником довіри та бажання влади підтримувати свій народ і докладати зусиль для безперервного розвитку й росту України. Адже саме діти – це джерело сили, відваги та мудрості кожного народу, а діти України – це маленькі воїни, спроможні збудувати сильну та незалежну державу.

*Аліка Багазова й Андрій Столпаков,
учні 10-А класу*

10Б

Event of the Year.
Miss & Mr Gymnasium

Подія року

У нашій школі проводився конкурс «Міс та Містер гімназії 2022». На титул претендували учні 10-х та 11-х класів.

Юні красуні та красені старанно готувалися до конкурсу. Вони стомлювалися, нервували, ніби тільки в школі й жили. Все робили разом: співали, танцювали, харчувалися, відпочивали. Наш клас так здружився, що ми ніби стали справжньою сім'єю. Були й образи, і сльози, і сміх, і жарти – усе те, що нас зближувало. Виступ уже от-от мав відбутися і ми були впевнені, що переможемо. Саме ми, бо ніяк інакше! Усі були гідні перемоги, але тріумф був за учнями 10-Б класу!

Конкурс тривав довго, напруження зростало. Вероніка Качан та Іван Кожевник під час виступу виклалися на повну. Нарешті, сповнені радості, вони стояли разом з усіма учасниками на сцені. І ось вона – ПЕРЕМОГА в номінації «Міс та Містер гімназії»!

Хочемо висловити подяку всім, хто нас підтримував, а особливо класному керівнику – Людмилі Федорівні Лазаревій.

Вірте в себе, у свою перемогу та перемогу нашої України!

Учні 10-Б класу

До побачення, рідна школо!

*Д-д-д-де би не був, не забуду дім.
Хочеш, закрути мене, як бігуді.
Я з закритими очима знайду, де мій двір,
Бо де би не був, не забуду дім.*

Олег Псюк, Володимир Самолюк

Як і ми не забудемо затишний двір гімназії, де пройшли одинадцять щасливих років наших дорогих дітей. А сьогодні прийшов час сказати: «До побачення, рідна гімназіє!» Так, сьогодні наші діти востаннє увійшли до дверей гімназії в ролі учнів. На жаль, не всі, але й ті, хто зараз далеко, все ж таки мали змогу долучитися до свята в онлайн-форматі. Так сталося, що війна порозкидала по різних куточках України та світу. Діти прийшли сьогодні, щоб подякувати своїм учителям, директору школи та всій адміністрації; щоб отримати свої свідоцтва та квиток у доросле життя; щоб погостити та обійняти своїх однокласників; щоб радісно привітатися з вахтером.

Усі ці одинадцять років були для наших дітей досить різноманітними та яскравими, сповненими переживань та радісних емоцій, падінь та злетів. Добре пам'ятаємо, як Олена Борисівна Владиченко, наша перша вчителька, супроводжуючи їх перший раз до класу, спитала: «Усі зайшли, мої зайчики?» І ця турбота та хвилювання продовжилися, коли в п'ятому класі, вже начебто доросліші та сміливіші, вони все ще розгублено перейшли до середньої школи, де цю важливу естафету на себе перейняла наша рідна Людмила Володимирівна Черненко. Подорожі та екскурсії, підготовка до шкільних виступів, «секрети», якими наші діти не ділилися навіть із батьками, – усе це цілеспрямовано та зважено, швидше навіть не як вчителька, а подруга, Людмила Володимирівна проходила разом зі своїми учнями.

Пам'ятаєте, як у п'ятому класі, ваші діти отримали завдання обвести контур руки та намалювати пташку мрії? Так от, сьогодні я отримала цю пташку і дізналася, що тоді,

у 2015 році, мрія моєї доньки була такою: «Я хочу, щоб в Україні припинилася війна». Ми всі дуже хочемо, щоб ця війна якнайшвидше закінчилася. І наступний випуск пройшов під мирним небом, щоб усі діти мали змогу навчатися за партами, спілкуватися із друзями, обговорювати свої плани з учителями. І щоб кожна з мрій, які загадали наші діти, здійснилась як найшвидше. Війна обов'язково скінчиться перемогою України!

Ми, батьки, пишаємося, що разом із учителями виховали нове покоління українців – щирих та відкритих, правдивих та демократичних молодих людей! Низький уклін усім учителям та адміністрації гімназії за Ваш внесок! Ми віримо в те, що, попри всі сьогоднішні негаразди та труднощі, наші діти зберуться всі разом, щоб відсвяткувати нашу Перемогу та особисто подякувати кожному із Вас за турботу, знання та віру! І де б кожен із них не був, із заплученими очима зможе знайти дорогу в той двір, де пройшли шкільні роки!

*Мама Лізи Градової,
учениці 11-Б класу*

The key to success is determination and perseverance.
Vice-Miss & Mr Gymnasium

Ключ до успіху – рішучість і наполегливість

У нашій гімназії є чудова традиція – в останній тиждень листопада відзначати День народження Гімназії. Цього навчального року пандемія вплинула на терміни проведення свята, тож лише 28 січня пройшов завершальний етап святкування – конкурс «Міс та містер Гімназії», у якому взяли участь 10 та 11 класи. Учасники наполегливо готувалися до цієї події, намагаючись показати, що вони гідні стати переможцями. Усі пари показали яскраві, сміливі та винахідливі номери.

Учні 10-В класу Анастасія Мельник та Нікіта Коновець, які завоювали титул «Віце-містер та міс Гімназія», розповідають про свої хвилювання і думки до та після оголошення результатів конкурсу.

– Як і чому ви були обрані як пара? Які найскладніші моменти довелося пережити у процесі підготовки та під час проведення цього змагання інтелекту, творчості, кмітливості та краси?

– Це досить складне питання, адже ми робили все інтуїтивно. У нас гарні дружні стосунки один із одним, тому проблем з комунікацією не було. Робота класу також була командною і збіраною. Ми почувалися на сцені впевнено і розкуто. Танець потребував багато практики і тяжкої праці, але у нас було бажання і чітке бачення того, заради чого ми це робимо.

– Розкажіть, як готувалися до конкурсу, хто пропонував ідеї, допомагав із режисурою, танцями, костюмами?

– Підготовка до конкурсу – це колосальна праця, яка продовжувалася декілька місяців.

Найскладнішою частиною підготовки стала постановка танцювального виступу. Попри нашу досить гарну фізичну підготовку, це виявилось непросто, але дуже цікаво і напрочуд захоплююче. Перш за все, ми хотіли не просто виконати танець, а відобразити в ньому чуйну історію. Для цього обрали українську пісню у виконанні Тоні Матвієнко про зливу та полум'я – дві протилежні стихії, що водночас поєднуються і протиставляються одна одній. Репетиції стали нашою рутинною, і навіть після шкільних уроків, спортивних секцій і додаткових занять у нас залишалися сили та ентузіазм продовжувати готуватися до виступу. А в цьому нам допомагала талановита хореограф, яка надихала нас від самого початку і до кінця цього шляху.

Далі постало питання костюмів, які також мали символічне значення. Із чоловічим вбранням усе набагато легше, а от знайти потрібні дві сукні для міс – іще те випробування.

Репетиції інтелектуального та театрального конкурсів були невимушеними, адже ми були впевнені в командному дусі нашого класу і нашій відповідальності. Відібравши і розподіливши учнів за їхніми особистими інтересами, ми сформували чудові команди, які також тренували свої навички в конкретному конкурсі, щоб впевнено почуватися на сцені й здобути перемогу.

– Що ви відчули, коли ведучі конкурсу оголосили віце-міс та віце-містер гімназії вашу пару?

– Відчули гордість за себе і пройдений нами разом шлях. А ще полегшення та щире щастя. Ми не ставили перед собою мету перемогти за будь-яку ціну. Це стало можливим завдяки відданості своїй справі та чистому бажанню. Тому, мабуть, слова ведучих були трохи неочікуваними, хоча ми ніколи й не сумнівалися у власній перемозі.

– Як думаєте, це була ваша особиста перемога чи командна перемога 10-В класу?

– На нашу думку, такий високий результат – це симбіоз нашої праці та цілеспрямованості і роботи та підтримки нашого улюбленого 10-В. На нас була покладена велика відповідальність – презентувати наш клас. Але за цим стоїть і довіра наших однокласників, адже саме вони обрали нас кандидатами. Тому не можна стверджувати, що це винятково наша перемога, адже було вкладено багато зусиль і наших, і нашого класу.

– Наскільки корисною для вас була участь у конкурсі, що це вам дало?

– Настя: Я обожаю приймати виклики і це був один із них. Щоб розвиватися і відкривати в собі нові можливості, необхідно виходити із зони свого комфорту. Конкурс «Міс та містер», насамперед, допоміг мені зрозуміти, що кожен із нас – особистість. А ще він дав можливість показати себе і свої чесноти, довести самій собі свою унікаль-

ність, розкрити в собі нові навички. Це був неповторний досвід, який я запам'ятаю на все життя!

– Нікіта: Безумовно, участь у будь-яких конкурсах розвиває в тобі навички і здібності, про які ти навіть і не здогадувався. За весь період підготовки, від ідеї до кінцевого результату, починаєш розуміти партнера і працювати з ним у гармонії задля досягнення спільної мети.

– Кому ви хотіли б подякувати за підготовку та проведення цього заходу?

– Висловити подяку хочеться батькам, однокласникам, друзям, класному керівнику та хореографу. Без їхньої підтримки, допомоги та командної роботи нічого б і не відбулося.

Олена Ігорівна Госякова, класний керівник 10-В класу:

«Якщо ви запитаете, чому саме Настя та Нікіта, а не хтось інший, то у нас є відповідь.

Це дві дуже схожі людини. Настя і Нікіта чемні, уважні, з гарним почуттям гумору, спортивні, кмітливі, начитані, дружєлюбні, симпатичні, охайні і ще багато гарних слів, які можу з гордістю сказати про цих чудових дітей.

Не секрет, що в 10-В багато таких учнів, тож були збори, обговорення. Але Настя та Нікіта визначилися першими, їх одногласно підтримали і це була їхня перша пе-

ремога, перше місце в номінації «Рішучість» для цього конкурсу.

10-В не просто клас – ми команда! Тож нікому не було соромно брати участь навіть за кулісами, бути частиною цього конкурсу, а це велика підтримка для пари. І пазли склалися так, що на чолі каравану мали бути Нікіта і Настя, щоб команда працювала як швейцарський годинник. Діти пишаються перемогою!».

Учні 10-В класу

Роздуми про важливі речі

Наші шкільні 11 років пролетіли, як один день, проте залишили в пам'яті тисячі спогадів, моментів, жартів та емоцій, життєвих уроків та найрізноманітніших історій, яких не знайдеш навіть у найгостросюжетніших книжках: про дружбу та вірність, про падіння та нові злети, знання та безцінний досвід, незвідані доти почуття й перше кохання.

Усе це ми відчули й забираємо з собою в доросле життя саме завдяки незабутнім шкільним рокам. Цьогоріч і закінчення навчання, й усе наше життя загалом перевернулися з ніг на голову. Тому, аби ще раз поринути в дивовижні моменти нашого довоєнного шкільного буття та підсумувати цю неймовірну подорож довжиною в 11 років, випускникам 11-В було поставлено декілька запитань:

1. Що було важливим у гімназії №315 саме для вас?
 2. Пережили COVID, але війна виявилася страшнішою. Що виявилось найболючішим, коли дізналися про війну?
 3. Що побажаєте однокласникам?
- Отож, до вашої уваги – наші міркування.

Арсен Скринник

1 Для мене був важливий учнівський колектив і вчителі. Із впевненістю можу заявити, що в гімназії 315 найкращі вчителі. Особливо мені пощастило із класним керівником – Оленою Анатоліївною Гребенщиковою. Щодо колективу, то я дуже радий, що навчався 11 років саме зі своїми однокласниками. У житті одним із найголовніших факторів, що впливає на формування світогляду, є емоції, і я дуже радий, що всі ці емоції я переживав разом із однокласниками.

2 Війна – це тисячі зруйнованих життів. Але найстрашніше – невпевненість у завтрашньому дні. На превеликий жаль, більшість людей змушені були покинути свої домівки або взагалі виїхати за кордон.

3 Я хочу побажати однокласникам іти вперед і в жодному разі не робити крок назад, а також за будь-яких умов вірити в себе!

Вероніка Кравчинська

1 Стосунки вчителів і учнів та учнів між собою. Це, мабуть, саме те, що було найважливішим для мене.

Особливо це відчувається у старшій школі, коли ти дорослий настільки, що тебе дійсно вважають таким, слухають і чують. Я рада, що більшість викладачів із повагою ставилися до кожного, слухали й допомагали від чистого серця. Це дійсно помітно, коли людина віддана своїй справі, адже тоді й тобі хочеться старатися і робити більше. Можливо, саме це запалювало в мені жагу до навчання. Дякую всім своїм учителям!

2 Те, що потрібно поїхати з дому, а, можливо, навіть з країни, – було найстрашніше, бо я до кінця не розуміла, чи зможе поїхати мама зі мною, адже раніше вона була військовозобов'язаною медсестрою. Дуже страшно було їхати за кордон самотужки! Так, фізично це просто, а от емоційно виявилось надскладним завданням. Навіть боюся собі уявити емоції дітей, які залишилися без батьків або навіть бачили їхню загибель. За цей час я зрозуміла, що життя – це і є сенс нашого існування.

3 Найголовніше, що я хотіла б побажати учням 315-ої гімназії: терпіння, сил, мотивації та жодного страху. Не бійтеся помилятися, пробувати щось нове, сперечатися. Наше життя лише починається і в ньому не повинно бути місця для страху.

Катерина Кузьменко

1 Насправді цінними протягом навчання в гімназії №315 стали звичайні шкільні будні: це й телефонувати «лицарю-рятівнику», коли ви з подругами, вочевидь, задовго сушили волосся на плаванні; виконувати домашні завдання за рекордний час до початку уроку; колективно писати практичну, коли до дзвоника залишається п'ять хвилин, а тоді летіти сходами, щоб здати її більш-менш вчасно; брати участь в обговореннях та й просто насолоджуватися часом після написаної контрольної, коли вже можна полегшено видихнути та помітити сонячну весну за вікном. Окрім оцих дрібничок, звісно ж, усі позашкільні заходи, коли згуртову-

- 2 етеся та проводите час разом. А ще підтримка учнів та вчителів у ті моменти, коли не все дається легко. Найболючіше під час війни – це знати, як руйнують не просто будівлі, а життя твоїх рідних. Дуже тяжко моніторити новини й слідкувати за статистикою поранених та вбитих дітей і бачити, як числа жертв майже щодня оновлюються.
- 3 Бажаю кожному з випускників знайти улюблену справу, якій ви зможете присвятити себе, та бути абсолютно впевненими в правильності власного вибору.

Марго Свистун

- 1 Мене приємно вразило те, що, крім ґрунтового підходу до навчання, у гімназії є багато гуртків і позашкільних заходів. Саме завдяки цікавим концертам учні більше часу проводять разом і зближуються, це сприяє об'єднанню класу та командній роботі. Як наслідок, школа для учнів стає не тільки місцем для навчання, але й згуртовує та відкриває таланти.
- 2 Для мене найболючішими виявилася розлука з рідними та друзями. Доля кожного дня дає випробовування, через які українці повинні пройти. На жаль, для мене це був останній рік у гімназії і я не змогла попрощатися з учителями та однокласниками, але вірю, що все ще попереду і ми обов'язково зустрінемося.
- 3 Бажаю не втратити себе в цьому світі та не боятися нічого. Доля дає нам лише ті випробовування, які ми в силах пройти.

Юля Корейба

- 1 Для мене в гімназії найважливішими були вчителі, які цікаво й зрозуміло розповідають про власний предмет, можуть дати знання та люблять свою роботу.
- 2 Два роки тому ми всі зіштовхнулися з пандемією, та, пройшовши крізь труднощі, ми винесли цінні уроки й розвинули нову методику навчання. Через російсько-українську війну змінилися мої пріоритети та погляди на життя. Незалежно від того, дитина ти чи дорослий, випускник чи першокласник, війна стала горем для кожного з нас. Для мене школа, випускний та вступ до ЗВО стали далеко не найактуальнішими питаннями, але я навчилася цінувати те, що здавалося дрібницями раніше.
- 3 Як випускниця гімназії №315, насамперед, хочу подякувати своїй школі та вчителям. Нехай ця епоха змін, у якій ми живемо, стане поштовхом удосконалюватися та ставати одним із кращих навчальних закладів планети!

І дійсно, зараз непрості часи, у кожного з нас змінилися цінності, раптово прийшло розуміння важливого і не дуже, головного й другорядного. Безперечно, одним із таких «головних» є люди, які знаходяться поруч із тобою. Саме тому хочеться щиро й від усього серця подякувати всім нашим учителям, адже завдяки вам ми стали саме тими, хто є зараз, подорослішали й справді навчилися жити. З упевненістю можу сказати, що кожен із нас пронесе із собою спогади яскравих шкільних моментів через усе життя, а в скрутний час буде користуватися порадами та досвідом, набутими у стінах нашої гімназії. Отож, у добру путь!

Ліза Якименко та учні 11-В класу

Дякуємо вам, наші вчителі!

Завдяки вам, наші дорогі вчителі, ми навчилися не просто читати й грамотно писати, а й визначати, які джерела варті довіри, та фільтрувати споживану інформацію. Лічити, а згодом виконувати й складніші обчислювальні операції. Постійно пізнавати нашу історію й мистецтво та поширювати їх. А також розуміти різні явища, відрізняти захід та схід і «знати свою та інші мови й користуватися ними, як належить». А ще твердо усвідомлювати, чому бути українцями – це те, чим можна пишатися.

Та все ж ви віддавали нам і те, чого не знайти в жодних підручниках або наукових статтях. Ви дали зрозуміти, що до навчання потрібно ставитися серйозно, а часом і з гумором. Закликали дослухатися до думок досвідченіших людей, але й критично мислити та робити власні висновки. Не завжди вели нас найпростішим шляхом, часто кидали виклики. Цим ви навчили нас, що дійсно не завжди все дається легко, проте не потрібно здаватися. Урешті-решт у зоні комфорту немає розвитку, тож без труднощів ніколи по-справжньому не «зрозумієш життя» – як сказано в рядках, що, сподіваюся, ще не раз пролунають у стінах, які стали для нас такими рідними.

На цьому тернистому шляху ви нас неймовірно підтримували. Інколи на уроках звертали увагу на речі, які

в ті моменти було набагато потрібніше почути за звичний матеріал. Вислуховували нас та, бувало, навіть утішали. Проводили спецкурси зранку та після уроків, щоб дати відповіді на численні запитання та пояснити те, що важко зрозуміти навіть із третього разу. А часом готові були допомогти й під час перерви.

Приймали пізно здані контурні карти й зошити, вірші чи проекти. Навіть пробачали якісь наші дитячі витівки та давали іноді не другий чи третій, а десятий шанс. І продовжували вкладати знання в юні світлі голови. Навчали нас визнавати власні помилки та виправляти їх. А ще ціннішим було, коли також відверто зізнавалися, що не мали рацію. Показали, що ми всі можемо бути недосконалыми, та все ж маємо залишатися людьми.

Дякую за ваші віру, терпіння, розуміння й підтримку та всю вашу роботу. Хочу, щоб навіть у такий непростий час ви пам'ятали: у кожного з вас є сила. Адже ви – наші вчителі. Переконана, що ви зможете змінити ще не одне життя на краще.

*Катерина Кузьменко,
випускниця 11-В класу*

Від натхнення після зустрічі з Юлею Федорівною Кузьменко, вчителькою французької мови (05.03.2021)

А знаєш: ти сильна. Ти зможеш усе.
Знайти, підвестись, подолати.
Я знаю, що в тебе опухле лице,
Та треба привестись до ладу.

Здається, що навіть безглуздо воно
Стояти і ще раз страждати.
Проте розумію: тебе занесло,
Тож треба, либонь, зачекати.

Поплакати ще раз, і ще раз, і ще –
З душі кожну краплю забрати.
А згодом ті нерви, розірвані вщент,
Потрібно з уламків зібрати.

Ти скажеш: «Це втома, все добре, не лізь»,
Збираючи щастя в кімнаті.
Ти скажеш, що це не вартує тих сліз,
Проте як вже плачеш, то варте.

А знаєш: ти сильна. Всміхнешся, підеш,
Кепкуючи навіть із себе.
З халепи нову ти дорогу знайдеш,
Атож, значить, так було треба.

Так часом буває в усіх у житті,
Що мислиш нераціонально.
Це теж частка шляху, яким треба йти,
Безглузда – це також нормально.

*Катерина Кузьменко,
учениця 11-В класу*

Летять у світ маленькі пташенята,
Здіймає їх на струменях життя,
Чомусь в сльозах сидять і мама, й тато,
І в серці дуже дивні відчуття:

То радість, страх, а То – любов і відчай,
То вибір однієї з ста доріг.
Життя – таке цікаве протиріччя,
А ти ступаєш на його поріг.

Нові знайомства, знахідки і люди,
Нові картини і реалії буття,
Однаке, постарайся не забути
Того, із ким провів шкільне життя.

Ми вдячні педагогам за терпіння,
Прийшла й нам випускатися пора,
У когось буде на душі каміння,
А хтось-там радо прокричить: «Ура!».

Мій класе, дім, моя фортеце!
Ніколи не забуду я тебе,
І назавжди залишиться у серці
Мій любий «одинадцять-Б».

Спливуть роки, немов вода у річці,
Забудуться проблеми і страхи,
Але завжди, завжди нам будуть снитися
Шкільні пригоди і шкільні роки.

Як прикро, відриваючи від серця,
Прощатися із тими, з ким живеш,
Хоча у когось було серце з перцем,
У когось... І у мене теж...

Ми часто натикались на проблеми:
Дев'ятий клас – корона, тут – війна,
Але у цій шокуючій системі
У нас була мета лише одна.

І ми жили, і вірили, і знали,
В усіх незгодах проривали лаз,
А школа радо нас усіх стрічала,
Моя домівка, замок, мій палац!

Спасибі Вам, наш класний керівниче,
За Вашу ласку і тепло душі,
Спасибі за науки природничі,
художні твори й лірики вірші.

Спасибі за історії науку,
За формули, і мови, і труди,
За те, що Ви не опускали руки,
І вчили нас ступати хоч-куди.

Прийшла пора, і нам пора летіти,
І світу час показувати себе,
Ми будемо завжди за Вами тужити.
Ваш 11-б!

І світ здригнеться добре ще не раз
і вийде з стану віри і спокОю
від сотень слів і моторошних фраз,
написаних дитячою рукою.

Від тихих сліз, від відчаю в очах,
від вирваного клептика волосся,
від сотень погвалтованих дівчат,
яким пожити так і не вдалося.

Від страху, і ненАвисті, й жаху,
який схопив й не може відпустити,
від відчаю, від болю і страху,
який не дасть ще довго світу жити.

І він здригнеться добре ще не раз
й не матиме ні жалю, ні спокОю
від сотень слів і моторошних фраз,
написаних дитячою рукою.

І сум, і жаль, і висновки печальні,
І страхітливий доторк до пера.
Яку загрозу вашому «навчанню»
Маленька дівчинка гостомельська
дала?

І відчай, сором, пагубність, зневіра,
Надія, що плачкоче на вогні.
Яку загрозу вам, нікчемні звірі,
Та жінка становила в Ірпені?

І голос, крики, люди на колінах,
І сльози, і неправильність буття.
Яку загрозу танцям на руїнах
Доставило у Бучі те дитя?

І страх, і ненависть, і лють, і відчай,
І сил немає, як таке простить.
Бо ти прийшов і підеш, чоловічок,
А нам тепер із цим ще якось жить...

Байка українською

Ведмідь узявся лісом керувати –
Писать закони, їх же видавати,
Вести порядок і ладнати справи,
І полетіли відголоски слави:
Збігатись почали зайці,
Стрибати жваво, ніби молодці,
За ними підтягнулися вовки,
Прийшли висловлювать свої думки.
За ними прискакали лис, лисиця,
За ними – кінь, на голові копиця.
Хотіли вуйку партію зібрати
(Своїх усюди мати, не купляти).
Лис висунув свою кандидатуру:
Він сильний, хитрий, за ведмежу
шкуру –
На кого-хочеш він відкриє рот.
Засумнівався в лісі ліс-народ.
А до трибуни запросили вовка –
Він в лісі – цар, усіх жахає ловко,
Кого, і як, і чим йому лякати:
Хто платить – друг, не платить –
покусати.
Народ лісний похнюпився уперто
І з вовком розпрощалися відверто.
За ним почав свою промову зубр –
Великий, сильний, має на всіх зуб,
Сказав, що буде лаяти народ,
Хто помилився – буде без свобод,
Усіх винувних швидко покарає,
А винен, ні – це він не розбирає,
Яка різниця – завинив чи ні,
Як зубр у державі на коні!?

Народ лісний і цьому не в поклоні,
І до трибуни запросили поні.
Він обіцяв хорошу зарплатню,
Амністію і ще якусь дурню,
Обрік народ на пільги, мир і льоти –
І явно це сподобалось народу:
Припідняли свої великі пальці,
А до трибуни запросили зайця.
Він обіцяв народу рай у лісі,
Лікарню, поліклініку на місці,
І дати право все усім вивчати,
Народ почав вже радісно кричати,
Вже надягнули на зайця корону,
А до трибуни підійшла ворона,
І щоб закрити чітко суперечки –
Вона дала усім по пачці гречки.
Передала все особисто в руки,
І з табуна хвалебнішої звуки
Полилися для птиці за столом,
Останнім вийшов тут єнот з мішком –
У нім було каміння і базальт,
І звір почав казати про асфальт,
Вірніше, про велике будівництво,
Завершивши тим самим угодництво.
Народ шептався все поміж собою,
Хто друг, хто – ні, хто їм герой, хто –
воїн,
І дружно всі пішли голосувати,
Було ж із кого, певно, обирати.
Народ отримав кілька нових лиць,
Й старих, проте не знаючих границь,
Створивши «гарний» нам асортимент,
Аби народ не зрозумів в момент,
Що і старе, і що нове лице
Своє лиш буде захищать райце:
Садить невинних, що не втерли
лапу,
І сильних, що хистили шкапу,
Сидить на кріслі, керувати світом
На дачі, пообіцяній вже дітям,
Коханок з сміхом запросити в ліжко,
І про асфальт писати тільки в книжці,
Продати банк, купити 2 заводи,
Із кисню взявши гроші у народу,
Дружити з ворогом, що лиш для
фото ворог,
А потім з ним же розпродати порох.

Мораль цієї байки в чому:
Всі кандидати по одному –
Хороший спершу лицедій,
Всяк відрікає, що злодій,
Щоб його лише обрали лідером,
Але в цій видимості вибору
Всі вони – різні, один досад –
Кожен стоїть лише за свій зад,
І всім цим ангелам після виборів
Без різниці, на чому, Конституції чи
Біблії,
Клястись. Все одно, що приймати,
Кого викликати, кого ошукати,
За яку посаду триматись,
Коли од страху самого себе течеш,
Від кого тікати намагатись.
Від себе-то не втечеш.

Марія Ярош,
випускниця 11-Б класу

Освітній фронт. Школа в евакуації

Ранок 24 лютого 2022 року (нині для українців настільки ж важливий, як і 1 вересня 1939 року чи 22 червня 1941 року) поклав край невизначеності і започаткував абсолютно нову реальність для нас. Війна... Яке страшне слово... Уже не залишилося ні наївності, ні романтики. Їм на зміну прийшли тривога за дітей (і за своїх, і за чужих), за всіх українців, за наше майбутнє... Що робити? Як бути? Ці питання лунають і до цього часу. Що нас очікує? Перемога! Першу перемогу ми здобули – на освітньому фронті. У такий складний час ми змогли продовжити і завершити навчальний рік.

Із початком війни кожен із батьків вирішував долю своїх дітей, рятував їх. Невелика частина залишилася в Києві, інша поїхала в невідомість, залишивши свій дім (одні переїхали в безпечні місця України, а другі виїхали за кордон). Їх усіх об'єднувало навчання, яке невдовзі відновилося дистанційно. Пригадую свої перші уроки, які довелося проводити зі сльозами на очах, бо, коли чула голоси своїх учнів, стискалося все, голос тремтів. Діти, незважаючи на всі обставини, бойові дії, сирени, відсутність підручників приєднувалися до нас на уроки, ми спілкувалися, обговорювали, порівнювали, вивчали нове.

Яке ж воно навчання за кордоном? Із нами діляться своїми історіями батьки та діти 8-Г, які вчилися в інших країнах.

Феріма А., учениця 8-Г

На початку березня ми вимушені були переїхати до Чехії в невелике містечко Студенець. За законами Чехії всі діти до 15 років (до 9 класу) зобов'язані відвідувати школу.

Наступного ж дня після прибуття мене і мою маму запросили до місцевої школи до директора на співбесіду.

Нас привітно зустріли. Адміністрація школи робила все можливе, щоб наше спілкування було максимально продуктивним та комфортним, адже ми не володіємо чеською мовою. Я добре спілкуюся англійською, тому

ми швидко знайшли класного керівника 8 класу, яка також володіє англійською мовою. Саме в її клас мене оформили на навчання. На той час я була єдиною ученицею в школі з України.

У мене відразу з'явилися друзі, які завжди готові допомогти. За три місяці перебування тут я вивчила чеську мову достатньо, щоб щось сказати, тому я вже можу брати участь у виконанні деяких завдань та тестів.

Велику увагу приділяють заняттям фізичної культури. У них дуже цікаві та різноманітні уроки, на яких кожного разу грають у спортивні командні ігри. Уроки проходять на відкритому повітрі та в залі, залежно від погодних умов.

Цікаво, що восьмикласники вивчають той матеріал, який ми проходили в 6-7 класах, тому з математикою у мене проблем не було. Більше уваги приділяють вивченню німецької мови і менше англійської, тому й англійську я знала набагато краще від нових однокласників. Сумувала за уроками української мови і літератури, історії України.

Белаш Є., учень 8-Г

Я вимушений навчатися в німецькій школі, яка знаходиться в місті Баден, штат Брухзаль. Навчаюся в класі для переселенців з України.

Найбільше увага в навчанні приділяється німецькій мові та вивченню політичної системи Німеччини. Ще є такий цікавий предмет, де ми готуємо різну випічку.

Усього в класі 20 учнів із різних міст України. Усі предмети викладає один учитель. Наш викладач народився в Італії, але все життя прожив у Німеччині. Він знає англійську, німецьку, італійську мови, але зовсім не знає української.

Шевченко І., мама

Після 24 лютого наша родина опинилася у Швейцарії. Ця країна радо зустрічала українців і пропонувала допомогу. Через 2 тижні після прибуття в країну діти вже мали йти до школи. Нас попередили, що відвідування школи – обов'язкове, а за кожен пропуск занять без поважної причини на батьків буде накладатися штраф.

У Швейцарії існує загальнообов'язкова безкоштовна середня шкільна освіта, яку можна здобувати в державних школах. Існує можливість навчатися платно в приватних школах. Державні школи підпорядковані кантонам, через які здійснюється фінансування таких шкіл. А от діяльність приватних шкіл контролюється федеральним центром.

Значне місце в шкільній освіті Швейцарії надається вивченню мов: кожен учень по завершенню школи має володіти мінімум двома державними (офіційними) та англійською мовами. Така увага до мов, насамперед, обу-

мовлена тим, що ця країна є багатомовною, тож практика володіння кількома мовами є природною для швейцарців.

У кантоні Цюрих є багато шкіл, і всі вони мають чіткий розподіл на молодшу, середню та старшу. Навчання проходить німецькою мовою та триває з 22 серпня по 16 липня, літні канікули тривають лише 5 тижнів. Щодня діти приходять до школи о 8:10, уроки тривають 45 хвилин.

Усе навчання проходить в режимі спілкування вчителя й учня. У школі користуються лише айпадами, на яких встановлені навчальні програми та книжки. Порівняно з українськими школами, математичні науки викладаються більш глибоко і діти, що навчаються в Швейцарії, мають сильніші знання в цій галузі. А що стосується іноземних мов, то українські школи дають набагато сильніші знання, адже наші діти вчать іноземну мову ще з садочка, а потім із першого класу. А ось у Швейцарії англійську мову починають вивчати лише в 5 класі.

Значне місце в освітньому процесі у швейцарських школах посідає заняття спортом. Один день на тиждень – лише заняття спортом. Школярі бігають, стрибають, грають у футбол, плавають у басейні, роблять гімнастичні вправи.

Також однією з важливих дисциплін є ручна праця, де дітей вчать готувати їжу, доглядати за садом та тваринами, працювати з деревом, шити та багато іншого. Після закінчення 9 класу школярі за бажанням мають право йти працювати і саме вчитель з дисципліни «ручна праця» дає характеристику учня, яка лягає в основу особової справи і має велике значення для прийняття на роботу. Хто вирішує навчатися далі, той має можливість вступати в технікуми та здобувати професію. Також є старша школа, після 12 класу учні можуть вступати до університетів.

Особливо вражає в школах Швейцарії повна заборона користування мобільними телефонами. Діти на перервах не мають права знаходитися в школі і для цього їм облаштували у дворі школи ігрові майданчики, де вони спілкуються між собою, грають у настільний теніс, футбол. Якщо хтось із учнів вийняв мобільний телефон, самі діти починають ігнорувати цю дитину, тому що сприймають це як зневагу до них. А якщо мобільний телефон помітить вчитель, він має право забрати його на 3 дні, а якщо таке станеться знову – може поставити питання щодо виключення зі школи.

Велике значення в місцевих школах надають вихованню у дітей любові до навколишнього світу. Із першого

класу вчителі влаштовують походи в ліс, де розповідають про природу та навколишній світ, про необхідність збереження екосистеми та вплив на природу шкідливих речовин та сміття.

Цей досвід став для дітей поштовхом поважати та цінувати нашу рідну українську школу та вчителів.

Акулова О., мама

Я не в захваті від шкільної системи у тому хорватському селищі, де ми зараз знаходимося. Упевнена, така ж сама система по всій країні. Тут дуже спрощена навчальна програма, ніяких вимог до учнів. Хочеш – вчишся, а не хочеш – просто сидиш. Наші діти краще підготовлені, освічені, мають кращі знання. Я приходила до школи на прохання вчителя, допомагала в перекладі українською. Ніхто з наших дітей не хоче вчити хорватську мову, на спільних заняттях із хорватами українські діти просто сидять. Після цього я вирішила, що моя дитина обов'язково буде навчатися в нашій українській школі, виконуватиме завдання і ми повернемося в Україну.

Я дуже вдячна всім нашим учителям за ті знання, що Ви даєте нашим учням (у мене була можливість порівняти) у такий важкий час, намагаєтеся їх підтримати.

Ви – наші найкращі у світі вчителі!

Ось такі різні життєві ситуації, виклики, які поставила перед нами війна. Перший бій, навчальний рік 2021-2022, ми виграли. Переможемо й наступні, наші військові виженуть ворога і навчальний 2022-2023 буде мирним у нашій гімназії, у нашому дружному колективі – Гімназії 315!

*Лариса Миколаївна Ярмолай,
класний керівник 8-Г класу*

Генетичний код нації

Ми – українці, і нам є чим пишатися! У нас особливий генетичний код. У чому особливість? У майстерності. Більшість українців трудолюбиві та мають здібності до різних умінь. У нашому колективі це відображено повністю. Колеги займаються бджільництвом, шують, гаптують, плетуть із лози, виготовляють із бісеру прикраси, розшивають бісером сумки, в'яжуть та плетуть унікальний одяг. У багатьох учителів є власноруч вишиті картини не тільки бісером, а й нитками.

Вишиті роботи вчителя фізкультури Марини Валеріївни Пономаренко прикрашають стіни університету імені Бориса Грінченка. Має Марина Валеріївна і кілька власних вишиванок і в себе, й у своїх дітей. Яскрава вишиванка власними руками є у Пархоменко Олени Валеріївни. Також вишиванка з'явилася у сина Бичковської Ганни Євгеніївни. Стильна шкіряна жіноча сумка, розшита Ольгою Миколаївною Свердел бісером, довго не давала спокою шанувальникам моди. А відвідувачі шкільної бухгалтерії опиняються просто в мінігалереї картин із бісеру. Я вже мовчу про шедеври, які виготовляють учні під керівництвом учителів технологій.

Більшість із колег – унікальні майстрині. Коли і як вони всі встигають творити шедеври? А відповідь проста – рукоділля впорядковує розум, заспокоює та розслабляє.

У мене потяг до рукоділля прокинувся ще в університеті після дослідження особливостей української вишивки. Поступово в домі з'являлися вишиті речі. Маю і картини.

Але найважливішими є вишиванки, які стають оберегами. Звичайно, усі вишиванки чоловіку та синам я робила власноруч. Серед вишиванок є парні – зі схожим орнаментом для тата і сина. Щоправда, діти швидко виростають зі своїх вишиванок. Уже маленькі на сина сорочки я дарую похресникам.

Є серед моїх робіт незвичайна вишиванка для захисника. У 2014-2015 роках мого чоловіка мобілізували, тому я вишивала оберегову сорочку. Вона є однією з його улюблених.

Із початком російського вторгнення чоловік і старший син пішли нас захищати. Голку не могла тримати в руках кілька днів. Аж поки не побачила в інтернеті схему вишитого символу-оберегу для воїнів. Щоб заспокоїтися від різних новин, почала вишивати. Спочатку зробила обереги своїм хлопцям, а потім почала робити такі й для їхніх побратимів. Мамина молитва та вишитий оберег мають унікальну властивість. Після 20-го оберега вже не рахувала, та й запаси тканини були дещо обмежені. Та коли син запропонував усім охочим узяти оберег – ніхто не відмовлявся.

І знову народжується сорочка-вишиванка для захисника. Доки матиму можливість, вишиватиму, щоб захистити близьких. Щоб ми, українці, мали захист, переданий нам багатьма поколіннями. А українська жінка була, є і завжди буде матір'ю-берегинею.

*Ольга Бурканова,
учитель історії*

Як у гімназії №315 Новий 2022 Рік зустрічали

Новий рік – чарівна пора зимових свят у школі, тож ми, учні та вчителі гімназії, завжди з нетерпінням чекаємо на дива та приємні подарунки. Не просто чекаємо, а наближаємо свято разом!

Учні початкової школи писали листи Санта Клаусу, сподіваючись на здійснення заповітних мрій, а також робили листівки, вивчали пісні та колядки англійською. Як приємно чути англійську мову з вуст малечі! Допомогали їм у цьому педагоги Київська Є. В., Речун І. М., Наконечна Ю. В., Євдокімова Т. О. та інші.

П'ятикласники змагалися за перемогу в Різдвяному квесті, проведеному вчителями країнознавства Шкарбан І. В., Яновицькою Т. І. та Троцькою Т. Г. Що учні тільки не робили під час цього квесту: і відгадували назви різдвяних атрибутів, і нищили в закутках шкільних кабінетів у пошуках захованих подарунків, і хизувалися знаннями різдвяних звичаїв і традицій англійців.

Старшокласники теж не пасли задніх, а долучилися до шкільних новорічних заходів. Учні 7-11 класів взяли участь у новорічному фотоконкурсі, завданням якого було створити фотоілюзію з новорічними декораціями в різних куточках гімназії. До фото потрібно було ще й назву придумати йому. І тут учні виявили креативність вищого ґатунку: ставали двійниками Санти, фіксували свої відображення в ялинкових іграшках, створювали новорічні композиції тощо. Надихали їх на творчість пе-

дагоги Мазур Ю. М., Вишневська Т. М., Руденко Н. Д., Лазарева Л. Ф. та інші

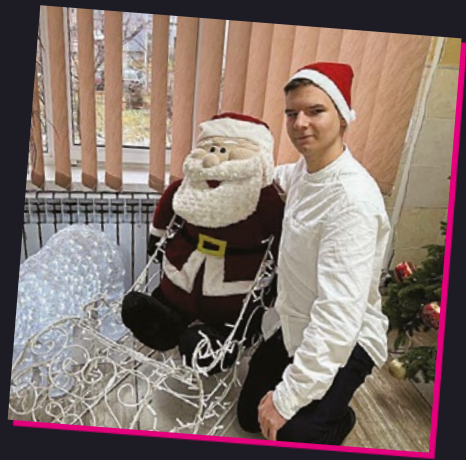
Дев'ятикласники разом із улюбленим учителем Терещенко Н. В. придумали новорічний кросворд, над розгадуванням якого ламали голову їхні однокласники не одну годину! Деякі юні філософи написали есе про користь або шкоду новорічних прикрас та важливість святкування Різдва. Випускники теж із радістю долучилися до новорічних вікторин, адже їм рідко випадала нагода розважитися.

Шкільний парламент провів цікаві та веселі квести для юних розумників-шестикласників та вихованців молодшої школи. І хоч завдання були не з легких, наші учні впоралися з цим викликом!

В останні дні року скрізь лунали новорічні англійські хіти у виконанні наших гімназистів – це створило дійсно гарний настрій та чарівну святкову атмосферу.

За таку натхненну працю та активне виконання креативних завдань гімназисти не тільки отримали гарні оцінки, а й були нагороджені солодкими призами. Щиро дякуємо за постачання смаколиків депутату Київської міської ради Л. О. Ємцю!

*Юлія Миколаївна Мазур,
учитель англійської мови*

«What are the walls of the Gymnasium worth, if you're not there?»

«Чого варті стіни гімназії, якщо там немає вас?»

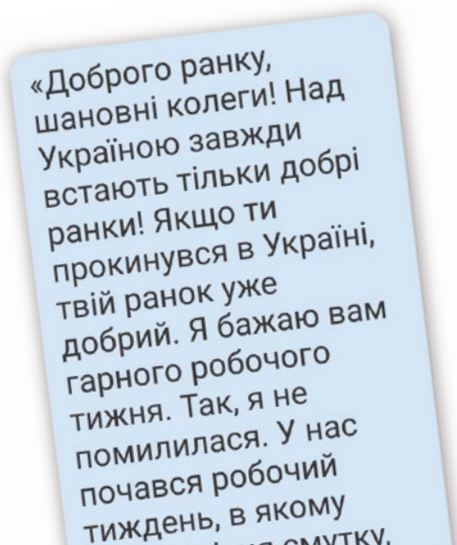
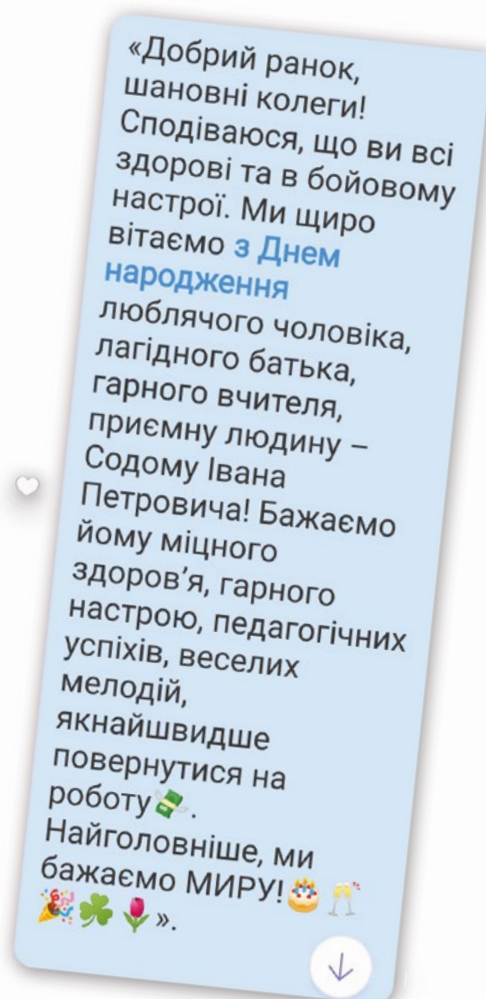
Цю фразу я говорила учням через монітор комп'ютера під час дистанційного навчання. А 24 лютого я вкотре переконалася, що стіни гімназії вартують теж небагато, якщо там немає Вас, мої колеги!

Першим рішенням колективу зранку 24 лютого було проводити уроки дистанційно. У сховищах, у дорозі, через мобільний інтернет. Усі, хто мав можливість, витерли сльози, видихнули, спробували заспокоїтися, посміхнутися учням і почали заняття. Ми, як дорослі, не мали права показати свої справжні емоції дітям. Навпаки – мали бути впевненими, що все буде добре. І нам це вдалося!

А новини були різні. У чаті нашого колективу ви давали поради та підтримували одне одного. Першою приємною новиною для колективу 26 лютого стало народження онучка у вчительки історії Лариси Миколаївни Ярмолай. Усі кафедри і багато хто особисто привітали бабусю. Завдяки цьому я усвідомила, що життя триває.

Канікули, які були оголошені з 28 лютого на два тижні, стали ще одним випробуванням. І тут треба відзначити, що завдяки Ользі Леонідівні Бондарчук (заступнику директора з навчально-виховної роботи) я відчула підтримку й турботу. З'явилося повідомлення в чаті:

«Доброго ранку, шановні колеги! Над Україною завжди встають тільки добрі ранки! Якщо ти прокинувся в Україні, твій ранок уже добрий. Я бажаю вам гарного робочого тижня. Так, я не помилилася. У нас почався робочий тиждень, у якому немає місця смутку, відчаю, розгубленості. Закликаю вас витратити свій час на продуктивні справи:

обміркувати зміни в календарному плануванні, скласти плани навчального процесу після канікул, підготувати слова вітання своїм учням. Наша зустріч із ними буде незабутньою, вона залишиться в історії, тому всі ми маємо бути «на висоті». Батьки писали, що вони дуже вдячні нам за уроки, проведені в останні два дні напередодні цих канікул. Ми потрібні нашим учням, а вони – нам. Подумайте, як зміниться все на краще, коли ми повернемося до нашої гімназії. Життя триває. Продовжуємо вітати наших колег зі святами. Вітаємо Лазареву Людмилу Федорівну із

Днем народження! Щиро бажаємо їй МИРНОГО неба над головою і здоров'я!»

На це повідомлення Ольги Леонідівни колеги відреагували смайликами та вподобайками. А це означає, що більшість у відносній безпеці, якщо це можливо. Це були ті невидимі ниточки зв'язку між нами. Формувалося відчуття, що наснився страшний сон, а ось – ми знову разом, як і раніше.

Так у колективу гімназії з'явилася добра фея, яка вітала із Днем народження особливими словами. А ще із Днем весни, Днем Землі, Днем Дружби та ін.

А я тішилася від кількості ваших вподобайок. Знала, що багато хто виїхав, але ми є разом.

«Випав сніг, але це перший день весни. А весною в нас завжди День Перемоги. З весною вас, шановні колеги!»

«Добрый ранок, шановні колеги! Сподіваюся, що ви всі здорові та в бойовому настрої. Ми щиро вітаємо Вергелес Наталію Сергіївну з Днем народження! Бажаємо їй міцного здоров'я, гарного настрою, міцно стояти на ногах, щоб жодна неочікувана перепона не могла її зламати. Якнайшвидше повернутися на роботу. Найголовніше, ми бажаємо МИРУ!»

«Добрый ранок, шановні колеги! Сподіваюся, що ви всі здорові та в бойовому настрої. Ми щиро вітаємо з Днем народження люблячого чоловіка, лагідного батька, гарного вчителя, приємну людину – Содому Івана Петровича! Бажаємо йому міцного здоров'я, гарного настрою, педагогічних успіхів, веселих мелодій, якнайшвидше повернутися на роботу. Найголовніше, ми бажаємо МИРУ!»

Пізніше до привітань додавалися історичні події цього дня, факти про життя відомих людей. Я чекала таких ранкових цікавинок, бо вночі ми продовжували чути та жити у війні, а нове повідомлення – новий день, який ми не просто вистояли, а ще й наблизилися до перемоги!

«Добрый ранок, шановні колеги! А чи відомо вам, що саме цей день дарує людству справжніх педагогів? Педагогів, праця яких одразу не помітна, нібито не дуже значуща, але, як будь-що насправді велике, помітити та оцінити її можна тільки тоді, коли відійшов подалі. Чим більше часу відділяє нас від них, тим зрозумілішою стає

«Випав сніг, але це
перший день весни 🌱
А весною у нас
завжди День
Перемоги 🌸 З весною
вас, шановні колеги!

12:26 ✓

висоті» 😊 Батьки
писали, що вони дуже
вдячні нам за уроки,
проведені в останні
два дні напередодні
цих канікул. Ми
потрібні нашим учням,
а вони – нам.
Подумайте, як
зміниться все на
краще, коли ми
повернемося до нашої
гімназії 😊 Життя
триває. Продовжуємо
вітати наших колег зі
святами. Вітаємо
Лазареву Людмилу
Федорівну із Днем
народження! 🎂 🍰 🍷
Щиро бажаємо їй
МИРНОГО неба над
головою і здоров'я!».

12:05 ✓

та глиба, яку вони підняли, звільняючи шлях для просвітництва. Маленькі солдати великої битви. Хто з вас знає, що Шарлотта Бронте все життя мріяла відкрити школу для дівчат, хто читав її роман «Учитель»? А чи знаєте ви, що наших першачків готують до зустрічі зі школою в дитячих садочках, які з'явилися завдяки Фрідріху Вільгельму Августу Фрьобелю – німецькому педагогу-новатору, засновнику перших дитячих садків? Він сьогодні святкував би свій 240-й день народження. На жаль, ми не зможемо привітати з днем народження і Шарлотту Бронте. Але, на щастя, ми з великим задоволенням можемо привітати Олеськів Любов Іванівну, чий неоціненний внесок у педагогічну справу ще буде відзначений у майбутньому! Її учні завжди будуть згадувати уроки не просто німецької мови, а уроки любові до своєї Батьківщини, до спадку предків, до скарбів народу. До всього того, що зберігає народ, незважаючи на те, куди б не запроторила його доля. Саме прийдешньої ПЕРЕМОГИ ми бажаємо нашій любій іменинниці, бажаємо сил відсвяткувати її так, щоб заздрили всі навколо, великої кількості рідних і близьких, яким вона передасть усі скарби своєї душі, бажаємо щастя!».

21 квітня в колективі з'явився новий чат, де ми продовжуємо підтримувати та вітати один одного. Дякую Ользі Леонідівні за теплі й ДУЖЕ потрібні слова у важкі дні та й зараз. Дякую Вам, мої колеги, що ви в мене є!

Ольга Бурканова,
заступник директора з виховної роботи

На шляху до розвитку експериментальних умінь, дослідницької та проєктної діяльності

15 вересня 2021 року в гімназії №315 з поглибленим вивченням іноземних мов Дарницького району розпочала роботу нова сучасна біотехнологічна лабораторія з високим рівнем функціонування, наявністю матеріально-технічного, методичного та програмного забезпечення для ефективного навчання учнів та здійснення науково-інноваційної діяльності. Вона була створена в рамках інноваційного проєкту «Навчально-наукова лабораторія біотехнологій» у співпраці з посольством Швейцарської Конфедерації в Україні.

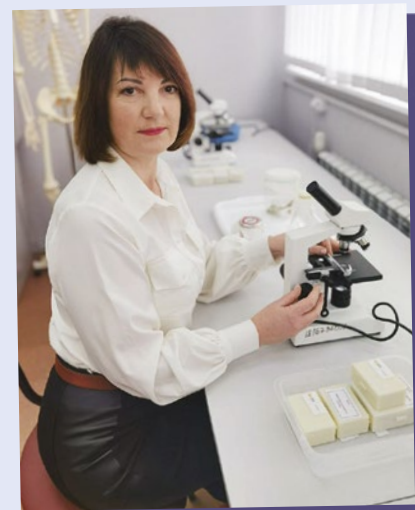
Для успішної діяльності лабораторії гімназія активно співпрацює з профільними закладами вищої освіти: Національним університетом біоресурсів і природокористування України (факультетами захисту рослин, біотехнологій та екології; інформаційних технологій; харчових технологій та управління якістю продукції АПК), ННЦ «Інститутом біології та медицини» при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка (кафедра вірусології).

Перше практичне заняття в новому класі було проведено під керівництвом кандидата біологічних наук, доцента кафедри вірусології ННЦ «Інституту біології та медицини» при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка Алли Володимирівни Харіної із залученням юних науковців 9 та 10 класів. Учні дізналися чимало нового про віруси, спробували відрізнити уражені зразки рослин від здорових, висадили в ґрунт розсаду тютюну та посіяли насіння помідорів. Насамкінець усі дослідні зразки помістили до теплички, щоб надалі мати змогу спостерігати за ними.

Учитель хімії Наталія Бобрулько відзначає: «Сучасний етап розвитку суспільства в Україні висуває перед освітою нові завдання щодо її вдосконалення. Це формуван-

ня особистості, її наукового світосприйняття, розвиток творчих здібностей учнів, що є основою підготовки висококваліфікованих працівників, які зможуть працювати в умовах сучасного виробництва, знаходити вихід зі складних ситуацій, передбачати наслідки діяльності. У вирішенні цих завдань важливим є розвиток експериментальних умінь, дослідницької та проєктної діяльності. Основоположний принцип методу проєктів можна сформулювати так: я знаю, для чого мені потрібно те, що я пізнаю, де та як я зможу це застосувати. Саме тому учні нашої гімназії активно працюють у різних проєктах, ко-

жен із яких закінчується практичним результатом, сприяє залученню та реалізації життєвих планів дітей. Зокрема, дев'ятикласники досліджують властивості металів. Наприклад, учень 9-В класу Верба Ілля, який уже декілька років є активним учасником та призером олімпіад із хімії, виконав роботу «Корозія металів».

Маючи необхідне обладнання та реактиви, наші учні зможуть опанувати техніку експерименту, що дозволить їм бути учасниками міжнародних олімпіад та проєктів для талановитої молоді».

Офіційна презентація роботи нової сучасної біотехнологічної лабораторії відбулася 9 лютого 2022 року. На заході були присутні почесні гості: начальник відділу змісту освіти, мовної політики та освіти національних меншин директорату дошкільної, шкільної, позашкільної та інклюзивної освіти Фіцайло Світлана Сергіївна та головний спеціаліст цього ж відділу Коваленко Оксана Ярославівна, а також керівник проєктів Посольства Швейцарії в Україні Чернеженко Олена Миколаївна.

Гості високо оцінили роботу педагогічного та учнівського колективу гімназії щодо створення сучасного наукового центру, а також зазначили, що діяльність лабораторії – це потужний крок до реалізації ключової реформи Міністерства освіти і науки щодо розбудови Нової Української Школи, у якій буде приємно навчатись і яка даватиме учням не тільки знання, а й уміння застосовувати їх у повсякденному житті. Діяльність лабораторії дасть змогу втілити принципи профільного навчання, що врахує освітні потреби учнів старших класів та створить умови для навчання відповідно до їхнього професійного самовизначення.

Учитель біології та хімії Олена Генсичка розповідає: «У гімназії 315 я викладаю біологію та хімію майже з моменту відкриття навчального закладу. Ці предмети нерозривно пов'язані з експериментом. Я завжди мріяла працювати в лабораторії, де є можливість показувати цікаві досліди, проводити спостереження, моделювати прояви живого. Нарешті моя мрія здійснилася і в нашої гімназії відкрилася сучасна «Лабораторія Біотехнологій».

Це дуже важлива подія не тільки для вчителів, а й для учнів, особливо для тих, хто обрав шлях науки. Сучасне обладнання дає можливість учням власноруч проводити досліди до практичної частини під час написання робіт МАН.

У цьому навчальному році (2021-2022) з учнем 10-А класу Алексеєнком Богданом була написана робота на тему «Приготування чорнил в умовах шкільної лабораторії».

А сам Богдан Алексеєнко додає: «Мене цікавлять предмети природничого напрямку, тому відкриття сучасної лабораторії в стінах нашої гімназії дало мені можливість виконати практичну частину роботи МАН на високому науковому рівні. Тема моєї роботи – «Приготування чорнил в умовах шкільної лабораторії». Тут я навчився працювати з хімічними реактивами, власноруч провів експеримент і отримав чорнило, яке стійке до вигорання, впливу води та має природне походження. Як стверджують історики, подібними чорнилами користувалися ще греки. Це було дуже цікаво».

Про що мріють МАНівці гімназії №315?

Євгеній Ігнатов, учень 8-В класу, призер районного та лауреат міського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН з технічних наук

Після нашої перемоги я хочу повернутися додому, зустрітися з рідними та друзями, мати змогу продовжити навчання, бо розумію, що в кожного з нас свій фронт і поле битви. Мій – це навчатися зараз і надалі, щоб за допомогою своїх знань та вмінь у майбутньому відбудовувати Україну, щоб виводити добробут та економіку моєї країни на значно якісніший рівень, ніж це було до війни. Слава Україні!

Марія Гуренко, учениця 10-Б класу, призер районного та міського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН із психології

Після нашої перемоги я обов'язково повернуся додому, обійму своїх рідних та близьких. Із великою мотивацією повернуся до навчання, адже вірю, що своїми успіхами зможу допомогти моїй державі відбудуватися, стати більш квітучою, могутньою та міцною. Розумію, що в кожного свій фронт: військові мужньо боронять нас, медики лікують, волонтери допомагають з їжею та речами, а вчителі й надалі продовжують нас вчити. Ми обов'язково переможемо, ворога буде знищено, адже ми захищаємо своє! Вірте у свої сили та в себе, вірте в ЗСУ! Слава Україні!

Дмитро Черевко, учень 9-Г класу, лауреат районного конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН з історії України

Я цікавлюся історією України та всього світу. Ця війна ввійде в нашу новітню історію як геноцид українського народу. Саме це я хочу донести до кожного. А ще хочу, аби після нашої перемоги всі представники російської влади понесли відповідальність за скоєні злочини проти українців.

Ольга Гнатюк, учениця 10-А класу, призер районного та міського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН із електроніки та приладобудування

Мою мрію насправді не можна чітко описати: я захоплююся дослідженням чогось нового, пошуками пояснень простим речам, на які ми рідко звертаємо увагу. Я дуже хотіла б відкрити для людства щось нове, і це не обов'язково має бути чудернацький винахід, а ось, наприклад, нове бачення чогось уже давно відомого. Мені дуже пощастило, що я маю доступ до всіх знань людства, хоча, звісно, варто докласти неабияких зусиль, аби відшукати щось важливе. Що теж цікаво, нині легко знайти одностудця, який залюбки допоможе в усіх починаннях. Ніколи не потрібно бачити потенціал у своїх бажаннях та прагненнях, у цьому і є їх унікальність, що вони можуть бути близькі й до фантастики, але віра та невпинні дії допоможуть їм стати реальністю.

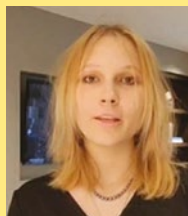
Олександра Гойко, учениця 10-А класу, лауреат районного конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН з дизайну

Усім привіт! Мене звати Гойко Олександра, мені 16 років і я з Києва. Моя мрія стати дизайнеркою одягу. Під час війни я почала створювати свою колекцію в етнічному стилі для найвродливіших жінок у світі – українок. Я знаю, що незабаром ми переможемо, тому продовжую навчатися. Вірю, що кожен із нас повернеться скоро додому. Слава Україні!

Богдан Алексеєнко, учень 10-А класу, призер районного та лауреат міського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН із хімії

Мрію про мирне небо над головою, повернутися до навчання та продовжити нові дослідження в галузі природничих наук. Світ навколо такий цікавий! Знання з нами, ми переможемо! Слава Україні!

Марія Молебна, учениця 11-А класу, призер районного та міського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН з технічних наук

Я мрію, що після перемоги якнайшвидше повернуся додому та допоможу у відбудові країни, яка, я впевнена, стане навіть кращим місцем для життя, ніж була до початку війни.

The lesson is a game, and we are actors!

Урок – це гра, а ми – актори!

Систематичне використання дидактичних ігор на різних етапах вивчення неоднакового за характером математичного матеріалу є ефективним засобом активізації навчальної діяльності учнів, що позитивно впливає на підвищення якості знань, умінь, навичок і розвиток мисленнєвої праці.

Граючись на уроці, діти почуваються психологічно розкутими, а це сприяє прояву їхніх творчих здібностей, анулює негативне ставлення до важкої навчальної активності.

Учителі математики гімназії №315 намагаються прищепити учням любов до математики, використовуючи різноманітні ігри на своїх уроках. Чорна І. О. провела разом

зі студентами-практикантами у 5-х класах «Брейн-ринг», а Медвідь Н. І. у 8-В класі організувала урок-захист, присвячений дню Збройних Сил України.

Ситник Н. І. щорічно проводить зі своїми вихованцями круглі столи, на які вони готують цікаві логічні задачі, розв'язують їх, дискутують, пропонують різноманітні шляхи вирішення.

Отже, гра в навчальному процесі створює мотивацію, близьку до природної, викликає інтерес, підвищує рівень навчальної праці та розвиває комунікативні навички.

*Ніна Іванівна Медвідь,
вчителька математики*

